

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος III'

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζονται ἀπὸ
1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἰσχυραὶ. — Γραφεῖον Διευθ. Ἐπιτῆς Λεωφ. Πανεπιστημίου 89.

23 Δεκεμβρίου 1884

Ἡ ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΑ

[Μυθιστορία τῆς Κυρίας Henry Greville.

Μετάφρασις Π. Ι. Φέρπου].

Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΔΘ'

Ἡ Μαρκέλλα εἰσῆλθεν εἰς παρθεναγωγεῖον οὐχὶ ἄνευ πικρῶν δακρύων, διότι εἶχεν ἤδη ἀρχίσῃ νὰ ἀγαπᾷ τὸν πατέρα τῆς μετὰ τοῦ σφοδροῦ ἐκείνου πάθους τοῦ χαρακτηρίζοντος αὐτήν. Ὁ Σίμων ἔνα την καταπέσει, ὑπεκρίθη ὅτι ἦτο χρεῖα νὰ μεταβῇ εἰς Ἀμερικὴν καὶ νὰ διαμείνῃ ἐκεῖ ἐπὶ πολὺν ἴσως χρόνον. Ἡ νεῆς ὑπήκουσε, διότι ἀείποτε ὑπήκουε φύσει οὐσα δραστηρία καὶ εὐπειθής. Ἄλλ' ἡ εὐπειθειά τῆς ἐγένετο αἰτία πολλῶν δακρύων.

Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ὁ Σίμων, ὅστις ἤρχετο εἰς τὸ σχολεῖον κατὰ Πέμπτην καὶ τὰς Κυριακὰς τὴν ἐξῆγεν εἰς περίπατον, ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἀπουσιάσῃ ἐπὶ τινὰ χρόνον, καὶ ἐπέτρεψεν εἰς τὴν Μαρκέλλαν νὰ ἐξέρχεται μετὰ τῆς Τριανταφυλλιᾶς κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐκ τοῦ σχολείου ἐξόδου. Ἀκούσασα τοῦτο ἡ Μαρκέλλα, δὲν ἔδωκε προσοχὴν τινὰ, ἀλλὰ μετὰ τινὰ σκέψιν παρετήρησεν ὅτι μεγάλην παραχώρησιν ἐποίησεν εἰς αὐτὴν ὁ πατήρ τῆς. Καὶ ὄντως ἡ Τριανταφυλλιὰ τὴν ὠδήγει εἰς τοὺς Βρεῶν, ἔνθα εὗρισκε τοὺς παλαιούς φίλους, καὶ πρὸς τούτους τὴν ἀδελφὴν τοῦ κυρίου Βρεῶν, ἐλθοῦσαν κατὰ παράκλησιν τοῦ Ῥοβέρτου, ἵνα τὴν ἔχῃ συντροφίαν ὁ γηραιὸς πατήρ του, καὶ πρὸς ἣν ἡ Τριανταφυλλιὰ ἠσθάνετο μεγίστην ἀγάπην ὡς βλέπετε « τὴν ἐπῆρεν ἀπὸ καλὸ ἴματι ».

— Εἶνε ἀπαράλλακτη ἡ μακαρίτισσα κυρία Ἐρμίνη! ἔλεγε μετ' ἐμφάσεως.

Ἡ Μαρκέλλα ἐξεπλάγη ἰδοῦσα πρόσωπον ἐπιμηκες, κόμην πλαδαράν, σῶμα ἰσχνόν, καὶ ἠρώτησεν ἐαυτὴν ὅποιον τινὰ ὁμοιότητα κατάρθωσεν νὰ ἀνεύρῃ ἡ ἀγαθὴ Τριανταφυλλιὰ μετὰ τῆς γηραιᾶς ἐκείνης κόρης τῆς κατεσκληκυῖας καὶ « στραγγισμένης » καὶ τοῦ « παχουλοῦ » προσώπου τοῦ σχεδὸν παιδικοῦ τῆς μακαρίτιδος φίλης τῆς. Ἄλλὰ μετ' οὐ πολὺ παρετήρησεν ὅτι ἡ ἠθικὴ ὁμοιότης εἶχεν ἀπατήσῃ τὴν Τριανταφυλλιὰν καὶ περὶ τῆς ἐξωτερικῆς ὁμοιότητος. Ἡ

κυρία Ἰουλιὰ δὲν ἦτο μὲν φίλη τῶν μυθιστοριῶν, καὶ τὸ θετικὸν αὐτῆς πνεῦμα δὲν ἐτρέφετο διὰ χυμιαρῶν, ἀλλὰ κατὰ τὴν γλυκύτητα ὅμως καὶ τὸ ἐξαιρετικὸν τοῦ χαρακτῆρος εἶχε πλείστας ὁμοιότητας πρὸς τὴν μακαρίτιδα Βωρενῶν.

— Εἶνε ἀρνάκι! ἔλεγεν ἡ Τριανταφυλλιὰ.

— Ἀλήθεια, θεῖα Ἰουλιὰ, εἰσθε ἀρνάκι; ἔλεγεν ὁ Ἰούλιος, οὐ ἦτο ἀνάδοχος καὶ ὅστις ἔνεκα τοῦ προνομίου τούτου τὴν ἐπείραζεν ἐνίοτε, κινῶν πολλάκις τὴν ἀγανάκτησίν τῆς.

— Πρόσεχε! τῷ ἀπεκρίνετο ἐκείνη, τὸ ἀρνάκι σὰν θυμῶσῃ γίνεται θερῶ.

Οἱ ἀθῶοι οὗτοι ἀκροβολισμοὶ προκαλοῦν τὸ μειδιάμα τοῦ κ. Βρεῶν, ἀνευρόντος ἤδη σκιάν τῆς πάλκι ποτὲ εὐπαθείας, ἣν ἔφερον ἐν τῷ οἴκῳ του ἡ παρουσία γυναικός. Ὁ Ῥοβέρτος εἶχεν ἤδη πλείονα χρόνον πρὸς τὰς ἐργασίας του. Ὁ δὲ Ἰούλιος καὶ τοὶ ἀθυρόστομοι, ἦτο ὅμως μᾶλλον εὐάγωγος καὶ κατὰ μικρὸν ἐκοσμεῖτο διὰ τῶν καλῶν ἐκείνων τρόπων τοῦ φέρεσθαι, οὓς ἀποκτᾷ τις χειραγωγούμενος ὑπὸ χειρὸς μητρικῆς.

— Ἐν τῷ ἀνακαινισθέντι οἰκιακῷ τούτῳ βίῳ ἡ Μαρκέλλα εἰσῆλθη ὑπὸ τῆς Τριανταφυλλιᾶς, τῆς γηραιᾶς φίλης τῆς. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἠσθάνθη τινὰ φόβον ἰδοῦσα νέα πρόσωπα, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ συνήθισε τὴν κυρίαν Ἰουλιάν, καὶ κατάρθωσεν νὰ φαίνεται πρὸς πάντας ὠφέλιμος τοσοῦτον, ὥστε τοῦ λοιποῦ ἔλεγον « πότε νὰ ἔλθῃ » ἡ Κυριακὴ ἵνα ἔλθῃ ἡ Μαρκέλλα ἐκ τοῦ σχολείου.

Ὁ Μονφόρτ δὲν εἶχεν ἐπανέλθῃ ἔμεινεν ἐργαζόμενος ἐκεῖ πέραν ἐν τῇ ἄλλῃ ἀκτῇ τοῦ ὠκεανοῦ, καὶ ἔγραφεν ὅτι κερδαίνει κέρδη μυθώδη. Αἱ ἐπιστολαὶ του ἦσαν φαιδρόταται, διότι ἠσθάνετο ὅτι οἱ μόχθοι του θὰ ἀνταμειφθῶσιν ἡμέραν τινὰ ὑπὸ τινος πράγματος πολὺ καλλιτέρου τῶν χρημάτων, ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ προσφιλεστάτου τέκνου τῆς.

Μακρὰν αὐτῆς εὐρισκόμενος ἔμαθε νὰ γίνῃ ἄλλος ἄνθρωπος χάριν αὐτῆς, προσεῖχε πάντοτε εἰς τὸν χαρακτῆρά του καὶ ἐκείνοι ἐκ τῶν ὑποδεεστέρων του, οἵτινες ἐγίνωσκον αὐτὸν ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ διαμονῆς, ἐξεπλήττοντο βλέποντες αὐτὸν πρᾶον, τοὺς λόγους του ὀλιγώτερον σκληροῦς, δραστήριον καὶ θαρραλέον ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε, ἀνεκτικώτερον, γενναιώτερον, μακροθυμώτερον....

ἀλλὰ δὲν ἐγίνωσκον ὅτι καθ' ἑκάστην καθ' ἑαυτοῦ νίκην, ὁ προϊστάμενος αὐτῶν ἀπέστειλε πρὸς τὴν ἀπούσαν θυγατέρα του καὶ μίαν εὐχαριστίαν καὶ εὐλογία.

« — Φθάνει ὅτι ἄφησα τὴν μητέρα νὰ ἀποθάνῃ, πρέπει τοῦλάχιστον τὸ παιδί νὰ ζήσῃ εὐτυχισμένον: τοῦτο ἦτο τοῦ λοιποῦ τὸ σύνθημα τοῦ ἀκαταπόνητου τούτου φιλοπόνου ἀνδρός, ὅστις ἀπαξ ἔτι ὑποστὰς τὸν δεινὸν περὶ τοῦ βίου ἀγῶνα καὶ ἀναφανείς νικητής, ἐθαύμαζε καὶ αὐτὸς αἰσθανόμενος ἑαυτὸν ἔχοντα πλείονα ὄρεξιν νὰ ἀγωνισθῇ νῦν ἢ ὅτε ἦτο νεώτερος καὶ ζωηρότερος. . . Καὶ τοῦτο διότι τότε μὲν εἰργάζετο δι' ἑαυτὸν, νῦν δὲ εἰργάζετο διὰ τὴν κόρην του, μυστηρίου προσφιλεστέραν τῆς ἰδίας αὐτοῦ ὑπάρξεως.

Μῆνες παρῆλθον, ἔτη παρῆλθον καὶ ἡ Μαρκέλλα εἶχεν ἤδη συμπληρωμένον τὸ δέκατον ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς· ὁ δὲ ἰατρός δι' ἐπιστολῆς ἐκτενοῦς ἐδήλωσεν εἰς τὸν Μονφόρτ ὅτι ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ἀποσυρῇ τὴν νεάνίδα ἐκ τοῦ παρθεναγωγείου. Ἀλλὰ ἀπρόοπτόν τι συμβῆν κατετάραξε τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Βρεῶ.

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ χειμῶνος ἡ θεία Ἰουλία λαμβάνουσα ἐκ τῆς ἱματιοθήκης ἀσπρόρρουχα, παρεπάτησε καὶ καταπεσοῦσα ἔθραυσε τὸν πέλχυν τῆς χειρὸς. Καὶ τὸ μὲν τραῦμα καθ' αὐτὸ ἦτο ἀσήμαντον, ἀλλὰ τί ἔμελλον νὰ γίνωσι τὰ πολύτιμα κλειδιά, τὰ ἀείποτε ἤχηρως κροταλίζοντα ἐν ταῖς χερσὶ τῆς θείας Ἰουλίας; Ἡ Τριανταφυλλιά ἦτο βεβαίως ἐκεῖ, ἀλλ' ἡ Τριανταφυλλιά δὲν εἶχε τοὺς πόδας οὐς εἶχεν ὅτε ἦτο δεκαπέντε ἐτῶν. . .

Ἡ θεία Ἰουλία ἐνεχειρίζεν ἀσμένως τὰ ἤχηρὰ κλειδιά τῆς εἰς τὴν Μαρκέλλαν καὶ τὴν ἐλεγεν « ὑπασπιστάκον » τῆς. Ἐκαμάρωνε δὲ τὴν εὐκίνητον ταύτην νεάνίδα, ἧτις ἐπήγαγεν ἤρχετο εἰς τὴν κλιμακα, εἰς τοὺς διαδρόμους χαρίεσσα ὡς πτηνὸν ἰπτάμενον μᾶλλον ἢ βαδίζον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Τί θὰ ἐγίνετο τὸ σπίτι ἂν δὲν τὴν εἶχαμεν; εἶπεν ἡμέραν τινὰ ὁ κ. Βρεῶ παρατηρῶν αὐτήν.

Πρωίαν τινὰ χαρίεσαν τοῦ Ἰουνίου κατὰ τὰς διακοπὰς τῶν μαθημάτων, ἡ Μαρκέλλα κυπτουσα πρὸς τὰς νανοφυεῖς τριανταφυλλέας τοῦ κήπου, ἀνεσηλῶσε τὰ νεανθὴ ῥόδα τὰ κεκλιμένα ὑπὸ τοῦ ἀφθόνου ποτισματος, ἀπέκοπτε τὰ μεμαρμημένα ἄνθη καὶ ἐδίδεν εἰς τὴν μικρὰν ταύτην γωνίαν τὴν εὐδαίμονα ὄφιν μικροῦ παιδίου, ἀπολαμβάνοντος πάσας τὰς πρὸς εὐεξίαν του περιποιήσεις.

Ἡ θεία Ἰουλία ἐστέναξεν ἐκ βάθους, διότι οἱ δύο ἀνεψιοὶ τῆς εἶχον ἀπέλθῃ τὴν προτεραίαν εἰς ταξίδιον μακρὸν. Ὁ Ἰούλιος ἐγίνωσκεν ἤδη νὰ πορίζεται τὰ πρὸς συντήρησιν, κερδαίνων ἐτησίως ἱκανὸν ποσόν, ὥστε ὁ πατήρ των ἠδύνατο τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ πικραίνεται ἀναλογιζόμενος τὴν

ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἀναχώρησίν του. Ἀλλὰ καθ' ὅσον τὸ πνεῦμά του καθυσύχαζε, τοσοῦτον μᾶλλον ἠῤῥαινεν ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν νεάνίδα ἧτις ἐκ διαλειμμάτων ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν. Μετὰ πολλῆς δὲ λύπης ἐβόλεπεν αὐτὴν ἐπανερχομένην εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀδείας τῆς ἐξόδου. Ἀσμένως θὰ τὴν ἐκράτει πλησίον του διὰ παντός, ὡς ἄνθος, ὡς φωτὸς ἀκτίνα.

Ἐσπέραν τινὰ ὁκτώ περίπου ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν νέων, ἡ Τριανταφυλλιά ἦλθεν ἐφ' ἁμάξης τεταραγμένη καὶ κατατεθορυβημένη εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον τῆς Μαρκέλλας. Ἡ ὥρα ἦτο ἀκατάλληλος, ἡ ἡμέρα δὲν ἦτο ἐορτάσιμος, ἀλλ' ἐπέτυχεν ὁμως οὐχὶ ἄνευ δυσχερείας, νὰ παραλάβῃ τὴν νεάνίδα, καὶ ἐν τῇ ἁμάξῃ ἐξῆγγασεν εἰς αὐτὴν τοὺς φόβους τῆς.

Ὁ κ. Βρεῶ εἶχεν ἐκ δευτέρου προσβληθῆ ὑπὸ ἀποπληξίας, ἡ δὲ θεία Ἰουλία « τὰ εἶχε χάσῃ ».

— Ἀλλὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ σὺ φανῇ παραῖξονο, Μαρκέλλα μου, γιατί ἡ κυρία Ἰουλία « δὲν εἶνε φταισμένη γιὰ τέτοια πράγματα » Ὁ ἄρρωστος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ περιποιήσι, καὶ ὁ ἰατρός εἶπε πὸς ἄλλη ἀπὸ τῆς Μαρκέλλας δὲν εἶνε ἄξια, καὶ μὲς ἐδιάταξε νὰ σε φωναίξωμε.

Ἡ Μαρκέλλα κατέλαβε τὴν θέσιν τῆς παρηνυθὸς παρὰ τῷ ἀσθενεῖ, ὅστις ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἰδὼν αὐτὴν κυπτουσαν ἄνωθεν αὐτοῦ ἐμειδίασε καὶ εἶπε: — Κόρη μου!

Ἡ νεάνις ἐρυθρίασασα ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἐξ ὧν ἐφαίνετο ἀγαβύζον δάκρυ. Βεβαίως ἠγάπα ὡς πατέρα τὸν γλυκὺν ἐκείνον καὶ προχὸν γέροντα, ὅστις οὐδέ ποτε εἶπε πρὸς αὐτὴν « στραβά ἐπάτησες ». Ἀλλὰ τὸν ἄλλον ὁμως τὸν γνήσιον πατέρα τῆς, ὅστις ἦτο εἰς τὴν ξένην, καὶ εἰργάζετο χάριν αὐτῆς, ἀφ' οὗ πλείστα ὑπὲρ αὐτῆς ὑπέμεινεν. . . ἐκείνον ὧφειλε νὰ τον λησμονήσῃ;

Ἡ καρδιά τῆς πάραυτα ἀπεκρίθη ὅτι ἠδύνατο νὰ συμβιβάσῃ τὴν διπλὴν ταύτην στοργὴν ἄνευ βλάβης τινός. Ἐπειτα δὲ, ἐπὶ τοῦ παρόντος, τὸ μᾶλλον ἐπέειγον ἦτο νὰ σώσῃ ἀπὸ τοῦ κινδύνου ἐκείνον, ὃν τὰ τέκνα του δὲν ἠδύναντο νὰ περιποιηθῶσι. Τὰ τηλεγραφήματα ἔτρεχον κατὰ πόδας τοῦ Ἰουλίου καὶ τοῦ Ροβέρτου καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ τοὺς εὐρωσι, καὶ ἐπανήρχοντο ἀποστελλόμενα ὑπὸ ζενοδόχων φιλανθρωπῶν.

Τέλος ἔσπέραν τινὰ ἀρχομένου τοῦ Ἰουλίου ἐν τῷ σκιάφωτι τοῦ θύοντος ἡλίου ὅστις ἐπλήρου ἔτι τὸν οὐρανόν, οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐπανῆλθον εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν τεταραγμένοι καὶ κατατεθλιμμένοι. . .

Ἐν τῷ ἐστιατορίῳ ἤρεμος ὁ κ. Βρεῶ καθήμενος ἐν τῷ θρονίῳ του πλησίον τοῦ παραθύρου, τοὺς ὀφθαλμούς ἔχων ἡμικλειστους ἠκούετο τῆς Μαρκέλλας ἀναγιγνωσκούσης βιβλίον τι. Ἡ νεάν

νις ἔκουπτε μᾶλλον μᾶλλον ἐπὶ τοῦ βιβλίου προσπαθοῦσα νὰ διακρίνη τοὺς χαρακτῆρας, ὅτινες συνεχέοντο ἐπὶ τῆς δυσδιακριτοῦ σελίδος. Ἡ ἐνδοιάζουσα φωνὴ τῆς ἀπήγγειλέ τινας ἔτι λέξεις.

— Δὲν βλέπω πλέον, εἶπεν ἀποθέτουσα τὸ βιβλίον. Πάγω νὰ ζητήσω φῶς.

Καὶ ἠγέρθη. Ἀλλ' αἰφνης ἀνεσκήρτησεν ἰδοῦσα δύο σιὰς μαύρας ἰσταμένας πρὸς τὸ βάθος τοῦ ἐστιατορίου.

— Ἀγαπητὴ Μαρκέλλα, ἀγαπητὴ ἀδελφὴ, εἶπε ταπεινῆ τῇ φωνῇ ὁ Ἰούλιος, λαμβάνων τὴν χεῖρά τῆς, μᾶς ἔσωσες τὸν πατέρα μας.

Ὁ δὲ Ροβέρτος ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὴν ἄλλην χεῖρά τῆς, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων νέων ἡ νεάνις ἐστάθη συγκυρμένη καὶ τεταραγμένη· ἀποσπαθείσα δὲ αὐτῶν ἀβιάστως, ἐπανῆλθε πρὸς τὸν ἀναρρωνιόντα καὶ τῷ εἶπε διὰ τῆς μελωδικῆς φωνῆς τῆς.

— Κύριε Βρεῶ, οἱ υἱοὶ σας ἦλθον.

— Τί εὐτυχία! εἶπεν ὁ πατήρ, ἀναζητῶν αὐτούς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐν τῷ ἀύξανῳ σκότει.

Ἡ Μαρκέλλα ἐξῆλθε μετὰ σπουδῆς καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθε κρατοῦσα λυχνίαν. Οἱ δύο υἱοὶ καθήμενοι πλησίον τοῦ πατρός των ἐλάλουν πρὸς αὐτὸν μετὰ στοργῆς, μετὰ σεβασμοῦ, μετὰ τινος φόβου μήπως συγκινήσῃ καθ' ὑπερβολὴν τὴν κλονισθεῖσαν ἴσως διάνοιαν ὑπὸ τῆς νέας ταύτης προσβολῆς. Ἡ Μαρκέλλα παρετήρησεν αὐτοὺς μίαν στιγμήν, ἐμειδίασεν, ἤνωσεν ἑλαφρῶς τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τῆς ἐμπροσθέν τῆς καὶ τοὺς κατεβίβασεν ἐπὶ τῆς ἐσθῆτός τῆς. Ἐπειτα δὲ μειδιῶσα ἀπῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, δωμάτιον μικρὸν κείμενον πολὺ ὑψηλὰ παραπλεύρως πρὸς τὸ τῆς Τριανταφυλλιάς, καὶ κλείσασα τὴν θύραν ἐστάθη πρὸ τοῦ παραθύρου, ὅπερ ἐφωτίζετο ὑπὸ τῶν τελευταίων λάμπων τῆς θησαυκοῦσας ἡμέρας.

— Λοιπόν, διενόηθη, δὲν εἴμ' εὐχαριστημένη; Ἐπέστρεψαν, ὁ πατήρ των ἐσώθη, αὐτοὶ εἶνε εὐτυχεῖς καὶ ἐγὼ κλαίω! Πῶς νὰ ἔχω τόσον κακὴν ψυχὴν, ὥστε νὰ με κάμην ἄνω κάτω ἡ εὐτυχία τῶν ἄλλων;

Ἐπίεσε ἰσχυρότερον τὰς χεῖράς τῆς πρὸς ἀλλήλας, μὴ δυναμένη νὰ περιστείλῃ τὸν λυπηρὸν διαλογισμὸν τῆς καὶ νὰ τον κατασιγάσῃ.

— Δὲν εἶνε τίποτε δίκιόν μου καὶ δι' αὐτὸ ὑποφέρω. Μίαν μόνον φορὰν εὐρήκα ἀληθινὸν ἄσυλον, ὅταν ἤμην μετὰ τὸν πατέρα μου, — καὶ τότε πάλιν δὲν κατώρθωσα νὰ μείνω εὐχαριστημένη καὶ εὐτυχής. Τὸν ἐπέκρυνα, τὸν καίμενον τὸν πατέρα μου καὶ ἡ ἐπῆρε κατὰ τὰ ῥάτια του» διότι καὶ αὐτὸς ἦτο δυστυχής. Τι ἀχάριστον τέκνον ὅπου ἤμουν! Καὶ εἶνε εἰς τὸν κόσμον πρᾶγμα ποὺ νὰ ἀξίξῃ ὅσον ἡ ἀγάπη τῶν γονέων μας;

Καὶ ἐκλαίεν ἐν σιγῇ, καὶ μεθ' ὁρμῆς τὰ δάκρυα κατέρρεον ἐπὶ τῶν χειρῶν τῆς. Οὐδὲ ἠδύ-

νατο δεινῶς μεμφομένη ἑαυτὴν νὰ κατασιγάσῃ τὴν δυσηρεστημένην καρδίαν τῆς.

— Τί κακὸν πρᾶγμα εἶνε ἡ ζήλεια! διενόηθη ἡ νεάνις. Οἱ νέοι αὐτοὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσουν τὸν πατέρα των, καὶ ἐγὼ, ὁ πατήρ μου εἶνε καλὰ. Καὶ καὶ μὲν εἶνε μακρὸν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον εἶν' ἐξησφαλισμένος ὅτι θὰ ζήσῃ πολὺ. . .

Καὶ ἀνάσασα κηρίον ἐκάθισε πρὸ τοῦ μικροῦ τραπέζιου τῆς καὶ ἐγραφεν ἀπνευστί:

« Ἀγαπητὴ μου πατέρα, ἐλάτε, νὰ ζήσετε μαζί μου. Ἀλλοτε ἐράνην ἀχάριστος, ἀλλὰ τώρα δὲν εἰμπορῶ πλέον νὰ ζήσω χωρὶς σας. Καὶ ἐπειτα τώρα εἶμαι δεκαεπτὰ ἐτῶν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ φύγω ἀπὸ τὸ παρθεναγωγεῖον. . . Ποτέ πλέον δὲν θὰ σας πικράνω, ἐλάτε, σας παρακαλῶ πολὺ. »

Σφραγίσασα τὴν ἐπιστολὴν τὴν ἔθηκεν εἰς τὸ θυλάκιόν τῆς. Ὅτε δὲ σβέσασα τὸ φῶς ἠτοιμάζετο νὰ καταβῇ, κρούεται αἰφνης ἡ θύρα ἡ δὲ Μαρκέλλα ἀνοίγει.

— Μαρκέλλα, εἶπε φωνὴ τις ἐν τῷ σκότει, τί ἐγίνες; ἔλα μαζί μας.

Ἡ νεάνις ἠκολούθησε τὸν νέον οὐδὲν εἰπούσα, διότι ἡ καρδία τῆς ἦτο περίλυπος, ὥστε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐκφράσῃ διὰ τοῦ λόγου τὴν θλίψιν τῆς.

Ὁ Ροβέρτος εἶχε μείνη πλησίον τοῦ πατρός του καὶ ὅτε ἡ Μαρκέλλα καὶ ὁ Ἰούλιος εἰσῆλθον, ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον ἀπέβλεψε πρὸς αὐτούς. Ἡ Μαρκέλλα ἦτο ὠχρὰ καὶ τὰ ἔχην τῶν δακρύων διεφαίνοντο ἔτι ἐπὶ τῶν παρεῖών τῆς. Ὁ Ἰούλιος ἐφαίνετο φαιδρός, ἐφλυαρεῖ ὡς ὅτε ἦτο ἐν τῷ σχολεῖῳ μαθητῆς ἀμέριμνος: τοσαύτην εὐδαιμονίαν ἤσθάνετο, διότι ἐπανελθὼν εὖρε τὴν οἰκίαν τοσοῦτον εὐάρεστον ἀντὶ τῶν λυπηρῶν σκηνῶν ἃς ἐνόμιζεν ὅτι θὰ εὖρη.

Ὁ Ροβέρτος τὴν ἔσπέραν ἐκείνην δὲν εἶπε λέξιν.

Μ'

— Εἶνε ἡ κόρη μου, ἐπανελάβε τὴν ἐπιούσαν ὁ κ. Βρεῶ καθ' ἣν στιγμήν ἡ Μαρκέλλα ἐξῆρχετο διὰ τοῦ κήπου πορευομένη εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς Τριανταφυλλιάς.

— Δὲν ζηλεύομεν, πατέρα μου, εἶπεν ὁ Ἰούλιος ἐρχόμενος πλησίον του. Ὁ κ. Βρεῶ μόλις καὶ μετὰ δυσκολίας κατέβαινε τῆς κλίνης καὶ ὄλην τὴν ἡμέραν ἐκάθητο.

Ὁ Ροβέρτος δὲν εἶπε λέξιν.

— Πατέρα, εἶπεν ὁ Ἰούλιος μετὰ τινα σκέψιν, ἀλήθεια ἡ Μαρκέλλα φεύγει;

— Δὲν εἰξεύρω, ἀπεκρίθη ὁ ἀσθενὴς ἀποβλέπων πρὸς αὐτὸν μετ' ἀμνηστίας. Μήπως θέλει νὰ φύγῃ;

— Τώρα δὰ μοῦ το εἶπε ἡ θεία Ἰουλία, ὑπέλαβεν ὁ Ἰούλιος, καὶ δὲν καταλαμβάνω. . .

Ἡ θεία Ἰουλία λαθήμενὴ ἐκεῖ που πλησίον καὶ πλείουσα, ἀνίστατο τὴν ἐργασίαν τῆς καὶ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Δεν είμπορεί, παιδί μου, να μείνη σέ σπίτι που είναι δύο νέοι, είτε μετά τινος άμνηχανίας. Καί τόσον καλά τὸ ἐστοχάσθη καί μόνη της, ὥστε με παρεκάλεσε νά την στείλω εἰς τὸ σχολεῖόν της σήμεραν τὸ ἀπόγευμα.

— Δεν θέλω! εἶπεν ὁ κ. Βρεῶ ἀνακινούμενος. Θέλω νά μείνη. Ῥοβέρτε, πέ της νά μείνη.

Ἐν Ῥοβέρτος ἴστατο ἀνακινούμενος. Ὁ πατήρ του προσεπάθει νά ἀναγκάσῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ἀλλ' ἡ ἐξημβλυμένη διάνοια τοῦ γέροντος δέν τον ἐβόηθει νά μαντεύσῃ τί διανοεῖτο ὁ υἱός του.

— Λέγε λοιπόν! εἶπεν ἀγανακτῶν.

— Λέγω, πατέρα, ὅτι ἡ Μαρκέλλα ἔχει δικαίον.

Ὁ κ. Βρεῶ ὕψωσε τοὺς ὤμους, διότι οὐδὲν ἠδύνατο νά τον πείσῃ ὅτι ἡ νεῖνις ἔχει δικαίον θέλουσα νά ἀπέλθῃ. Ἐν τούτοις ἡ θεία Ἰουλία ἐπεχείρησε νά ὑποστηρίξῃ τὴν γνώμη της διὰ φράσεων σχοινοτενῶν καὶ ἐπιτετηδευμένων· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξῷ ὁ Ἰούλιος προβλέπων ὅτι ὁ λόγος τῆς θείας του δέν θὰ εἶχε τέλος, ἀπῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ῥοβέρτου.

— Ἀδελφέ μου, εἶπε πρὸς αὐτόν, τί κρίμα νά μας φύγῃ ἡ Μαρκέλλα; εἶνε τόσον καλὸ κορίτσι, καὶ θὰ ἐπενούσαμεν ἀξιόλογα μαζί. Αὐτὴ ὅ τί της εἶπῃς το κάμνει, σέ « ὑπακοῦει τυφλοῖς ὄμμασι » εἰς ὅλα; πέ την λοιπόν νά μείνη, πέ την νά μὴ λυπηθῇ τὸν πατέρα μας καὶ ἡμᾶς...

Ἐν Ῥοβέρτος δέν ἀπεκρίθη. Ὁ δὲ Ἰούλιος ἐξηκολούθησε:

— Μὰ δέν μου λές, τὸ ἐνόησα καλά ἢ ἔχω λάθος; Μήπως « τὴν ἐπῆρες ἀπὸ κακὸ μάτι »; Πέ μου, Ῥοβέρτε.

Ἐν Ῥοβέρτος μειδιάσας ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, εἶπε, δέν την ἐπῆρα ἀπὸ κακὸ μάτι.

— Τότε λοιπόν;...

Ἀλλ' αἴφνης ὁ Ἰούλιος ἐκυψε πρὸς τὸν ἀδελφόν του, παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἀρπάσας τὰς χεῖράς του μετὰ νεύματος χαρᾶς καὶ ἐκπλήξεως.

— Ἀδελφέ μου, ἀνεφώνησεν, ἀδελφέ μου; καλέ, εἴν' ἀλήθεια;

Ἐν Ῥοβέρτος δέν ἔλαβε καιρὸν νά ἀποκριθῇ, οὐδὲ κἄν νά προσποιηθῇ, διότι Ἰούλιος ἦτο ἤδη ἐν τῷ ἐστιχατορίῳ, ἐν ᾧ ἡ θεία Ἰουλία ἐξηκολούθει ἐπὶ τὴν ἀπόδειξίν της, ἥς τὸ μόνον ἀποτέλεσμα ἦτο ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀσθενοῦς ἐπιχευμένη ἐκφρασίς οἴκτου πρὸς αὐτήν.

— Πατέρα, εἶπε μετὰ θάρρους, ἐπιμένετε νά κρατήσετε κοντὰ σας τὴν Μαρκέλλαν;

— Ναί, ναί, ναί, εἶπε ζωηρῶς ὁ γέρον φαινόμενος ἡδὴ ὅτι ἐκινδύνευε νά γίνῃ νευρικός.

— Λοιπόν, οὐδὲν εὐκολώτερον τούτου, ἐξηκολούθησεν ὁ νεαρός διπλωμάτης. Ἀκούσατέ μου μετὰ προσοχῆς καθὼς καὶ σεις, θεία Ἰουλίαν...

Μετὰ πέντε λεπτά τῆς ὥρας ἐφάνη καὶ ὁ Ῥο-

βέρτος, τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἐξηλλοιωμένον, τὸ ἧθός του καταπεποννημένον καὶ ἐκθαμβὸς παρετήρησε τοὺς τρεῖς συνωμότας, οἵτινες ἐφάνοντο τοσοῦτον εὐηρεστημένοι ἐκ τῆς τύχης των, ὅσον αὐτὸς ἦτο ὀλίγον εὐηρεστημένος ἐκ τῆς ἰδικῆς του.

— Ῥοβέρτε, τῷ εἶπεν ὁ πατήρ του, ἀποβλέπων πρὸς αὐτὸν ἰκετικῶς, σέ παρακλῶ νυμφεύσου τὴν Μαρκέλλαν.

Ὁ νέος ἐκλονίσθη ὡς ἐάν ἐλαβε πληγὴν εἰς τὸ στήθος, καὶ ἀπέβλεψεν ἐκ διαδοχῆς πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὴν θείαν, μετ' ἀγωνίας ἀναμένοντας τὴν ἀπόκρισίν του, καὶ πρὸς τὸν Ἰούλιον ὅστις ἴστατο βλέπων ὑψηλὰ καὶ φαινόμενος θριαμβεύων.

— Θέλει αὐτὴ; εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος ὡς ὀνειρώτων.

— Θέλεις σύ; εἶπεν ἀποτόμως ὁ Ἰούλιος ὅστις, ὡς φαίνεται, ἤθελε τὰ πράγματα καθαρὰ.

— Ἀχ! βέβαια! εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος κατὰ τὸ ἡμισυ κοιμώμενος. Ἀμ' ἐκεῖνη;

— Ἐρώτησέ την, ὑπέλαθεν ὁ Ἰούλιος. Νά την ἐρχεται, « κατὰ φωνή... »

Ἀληθῶς ἡ Μαρκέλλα ἦτο ἡδὴ ἐν τῷ κήπῳ, προχωροῦσα ἐλαφρῶς κεκλιμένη ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ κανίστρου ὅπερ ἔνεκα τοῦ πολλοῦ βάρους του δέν ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ νά το φέρῃ ἡ Τριανταφυλλιὰ ἣτις εἶχεν ἰκανὸν φορτίον.

— Μαρκέλλα! ἀνεφώνησεν ὁ πανηγρὸς.

Ἡ νεῖνις ἀκούσασα τὴν φωνὴν τοῦ Ἰουλίου ἀπέβλεψε πρὸς αὐτὸν καὶ προσῆλθε ὑπὸ τὸ παράθυρον ἐπ' οὐ ἴστατο ὁ νέος.

— Τὸν θέλεις τὸν ἀδελφόν μου ἄνδρα; τὴν ἠρώτησε πρὶν προφθάσῃ τις νά τον ἀναχαιτίσῃ.

Βροχὴ νεψῶν ὀσπρίων, γογγυλιῶν, καρωτῶν, μικρῶν κρομμυδιῶν, κουνουπιδιῶν κατέρρευσε καὶ κατεκάλυψε τὸ ἔδαφος. Καὶ οἱ ἐξ ὀφθαλμοῖ οἱ ἐν τῷ ἐστιχατορίῳ μείναντες ἐστράφησαν πρὸς τὰς χεῖράς τῆς νεῖνις, ἣτις ἐκράτει ἐπὶ τὸ κανίστρον της. Ὡστε τῆς Τριανταφυλλιᾶς τὸ κανίστρον ἐξέφυγε τῶν χειρῶν της.

— Μὰ γιὰ ὄνομα τοῦ θεοῦ! ἀνεφώνησεν ἡ γηραιά, ἔτσι ξαφνίζουν τοὺς ἀνθρώπους; Ἄ, μπά, μπά, μπά, μπά, μπά, μπά! μὰ δέν κάνουν ἔτσι παιδί μου!

— Μὰ γιὰ νά σου εἰπῶ Τριανταφυλλιὰ, « νάχωμε καὶ τὸ νοῦ μας », ὑπέλαθεν ὁ Ἰούλιος, δέν εἶπαμε γιὰ σένα πὼς σε γυρεύουν γιὰ παντρεῖά; ἄμ' τότε κ' ἐγὼ δέν ἔξερω τί θὰ γινότανε; ὄχι μόνον τὸ κανίστρον σου θὰ σου ἔξερυγε, μὰ, θαρρῶ καὶ σύ θὰ ἐκατρακυλιόσουν μαζί μ' αὐτά.

— Ἐγὼ! ἐγρυξεν ἡ Τριανταφυλλιὰ καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν περισυναγωγὴν τῶν διεσπαρμένων ὀσπρίων της καὶ λαχανικῶν.

Ἡ δὲ Μαρκέλλα ὀρθία πρὸ τοῦ παραθύρου, εἶχεν ἀποθέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐξέχοντος χεῖλους του τὸ κανίστρον της, καὶ ἐσταχυώμενός ἐχουσα τὰς χεῖ-

ρας ἐστήριζεν αὐτάς ἐπὶ τοῦ κανίστρου. Ἰσταμένη δὲ οὕτω ὡς πεπειραμένη οἰκονόμος, ἔνευε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν γῆν, αἱ παρειαί της ἦσαν βόδιαι, ἡ ψυχὴ της ἄνω κάτω ὑπὸ στροβίλου νέων ἰδεῶν... Τί λέγω νέων; Ὅχι! παλαιῶν ἦδη, ἀλλὰ τὴν τῶς ἠσθάνετο καλῶς. Δέν ἦσαν νέαι ἰδέαι αἱ ἐμπήγουσαι εἰς τὴν καρδίαν της τὴν γλυκύπικρον ἐκείνην λεπτοτάτην αἰχμήν.

— Λοιπόν, Μαρκέλλα, δέν ἀποκρίνεσαι; ἠρώτησεν ὁ Ἰούλιος ἀγωνιῶν σχεδὸν ἐπὶ τῇ σιωπῇ τῆς νεῖνις. Τὸν θέλεις ναί ἢ ὄχι;

— Δέν εἰξεύρω! ἀπεκρίθη ἡ νεῖνις ὑψῶσα πρὸς αὐτὸν τοὺς τεταραχμένους ὀφθαλμούς της. Τάχα ἐκεῖνος... θέλει;

Καγχασμὸς μέγας ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην τῆς Μαρκέλλας, καὶ ὁ Ἰούλιος πηδῆσας ἀπὸ τοῦ παραθύρου εἴλκυεν εἰς τὴν οἰκίαν— ἀλλὰ διὰ τῆς θύρας ὅμως— τὴν Μαρκέλλαν οὐδὲν πλέον νοῦσαν. Ἡ θεία Ἰουλίαν εἴλκυεν ἐλαφρῶς τὸ ἐπὶ τοῦ παραθύρου κανίστρον, ὅπερ ἀπολέσαν τὸ στήριγμά του διέτρεχε δεινὸν κίνδυνον, καὶ τὸ ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ δύο νέοι ἐνεφανίζοντο.

— Λοιπόν! θέλεις; ἠρώτησεν ὁ κ. Βρεῶ ἐκπεπληγμένος πὼς ἐπὶ τοῖς γινόμενοις. Ὁ Ῥοβέρτος ἴστατο ὠχρότατος καὶ οὐδὲν λέγων.

— Ναί, εἶπεν ἡ Μαρκέλλα, ἀλλὰ τοσοῦτον ἐλαφρά, ὥστε τὸ ναί τούτο ἦτο πνοὴ μᾶλλον ἢ λέξις.

Ἐν Ῥοβέρτος ἀνέπνευσεν ἀνακουφισθείς, καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὴν τὰς χεῖρας:

— Ἀχ! μικρὴ μου μαχήτρια! εἶπε, εἶχες μοναδικὸν διδάσκαλον.

— Καὶ καλὸν ὀδηγόν! εἶπεν ἡ Μαρκέλλα, ὁ ὁποῖος ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνη καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ὀδηγός μου.

Πάντες ἐχάρησαν καὶ πάντες ἠσπάζοντο ἀλλήλους· αἴφνης δὲ ἡ νεῖνις ἀποσπασμένη τῶν ἀγαλῶν τῆς θείας Ἰουλιᾶς εἶπεν:

— Ἀμ' ὁ πατέρας; ἀντυχὸν καὶ δέν θελήσῃ;

Πάντες προσεῖδον ἀλλήλους καταπεπληγμένοι, διότι ὁ Σίμων δέν ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν συμβιβαστικῶν ἀνθρώπων περὶ ὧν δύναται τις νά ἔχη βεβαιότητά τινα. Ἦτο ἰκανός νά μὴ συναιεστῇ εἴτε ἐκ πείσματος εἴτε δι' οἶον δῆποτε ἄλλον λόγον.

— Μοῦ ἤλθε μία ἰδέα, καὶ τότε θὰ ἔχω σήμεραν δύο, καὶ δέν εἶνε τόσον ἀσχημον διότι ὑπάρχουν ἄνθρωποι εἰς τοὺς ὁποίους ἐρχεται καὶ μία ἰδέα καθ' ἑβδομάδα καὶ ἀκόμη ὀλιγότερον! Ἐγὼ τον εἰξεύρω τὸν κύριον Μονφόρτ, πρέπει νά τον προκαταλάβωμεν. Τώρα ἀμέσως θὰ ἰδῆτε!

— Θὰ του γράψω, εἶπεν ἡ Μαρκέλλα δισταζούσα, ἀλλὰ καὶ σεις θὰ ἦτο καλὸν νά του ἐγράφετε...

— Ὅλοι μας; εἶπεν ὁ Ἰούλιος γελῶν νά του

γράψωμεν ὅλοι ἐν γράμμα, μίαν οἰκογενειακὴν ἐγκύκλιον. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ δέν βλάπτει! Ἐγὼ ὅμως δέν την παραίτῶ τὴν ἰδέαν μου.

— Δέν θὰ πάγῃ ἡ Μαρκέλλα εἰς τὸ σχολεῖον; εἶπεν αἴφνης ὁ κ. Βρεῶ.

— Βέβαια μέχρι νεωτέρας ἀποφάσεως, εἶπεν ἡ θεία Ἰουλίαν μετ' ἄκρας ἀξιοπρεπείας.

— Πῶς, τώρα;

— Τώρα ἴσα ἴσα! Πῶς θέλετε μίαν κόρη νά...

Καὶ ἐπανέλαβε τὴν συνήθη ἀγόρευσίν της ἣθελε δὲ ἐξακολουθήσῃ, ἐάν μὴ ὁ Ἰούλιος ἀνεκράζε συνάψας τὰς χεῖρας καὶ κλίνας τὰ γόνατα ἐνώπιόν της:

— Ἐν ὀνόματι πασῶν τῶν ἀρετῶν, πάντων τῶν καθηκόντων, ἐν ὀνόματι ὁποῖου δήποτε θέλετε, μὴ ἐπιμένετε, χρυσὴ μου θεία, νά φύγῃ σήμεραν. Αὔριον ναί, ἀλλὰ ὄχι ὅμως σήμερα!

Ἡ πρότασις αὕτη ἀντέκειτο πρὸς πάσας τὰς περὶ ἠθικῆς ἀρχάς τῆς θείας, ἀλλ' ὅμως ἐπειδὴ δέν ἠθέλε ποτε νά δυσαρεστῇ τοὺς ἄλλους, συγκატένευσε.

Παρευθὺς δὲ ὁ Ἰούλιος ὀρμήσας ἔλαβε τὸν πῖλόν του.

— Καὶ ποῦ πηγαίνεις; ἠρώτησεν ἡ θεία.

Ἐν Ἰούλιος ἀντιπάτης ἀπαντήσεως ἐξέτεινε καὶ ἐκίνησε τὰς χεῖράς του ὡς τηλεγράφος ἐναέριος, ἔθηκε τὰ δακτυλὰ ἐπὶ τῶν χεῖλέων του καὶ ἀπῆλθε τρέχων, ὡς φοβούμενος μὴπως διαφύγῃ τὸ μυστικόν του.

— Ποῦ πηγαίνεις; ἠρώτησεν ἡ Τριανταφυλλιὰ ἐμφανιζομένη αἴφνης ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας.

Ἡ θεία Ἰουλίαν ἐνευσεν ἀμνηχανοῦσα καὶ ἀπελπῖς, ἀλλ' ἡ ἀξιόλογος θεράπεινα δέν την ἐβλεπε πλέον. Εἶχε τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ νεαροῦ ζεύγους ὅπερ ἴστατο ὄρθιον πρὸ τοῦ παραθύρου. Καὶ ἡ μὲν Μαρκέλλα ἐστήριζε τὴν μίαν τῶν χειρῶν της ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ παραθύρου, ὁ δὲ Ῥοβέρτος παρὰ τὸ θροῖνιον τοῦ πατρός του προσέβλεπε πρὸς αὐτὴν μετὰ τοσαύτης ἀγάπης καὶ σιωπηλῆς εὐφροσύνης, ὥστε ἦσαν μίαν χαρὰ νά τους βλέπῃ τις.

— Λοιπόν, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιὰ, τί κάνομεν ἐδῶ; Παντρεύομαστε ἢ δέν παντρεύομαστε;

— Παντρεύομαστε, εἶπεν ὁ κ. Βρεῶ μετὰ σικιᾶς τινος τῆς πάλαι ποτὲ ζωηρότητός του, καὶ ἐλπίζω, Τριανταφυλλιὰ, ὅτι θὰ μας κάμῃς περίφημο νυφιάτικο τραπέζι.

— Ἄ! « ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει » αὐτὰ δέν τα ἀκούει ἡ Τριανταφυλλιὰ: τὸ τραπέζι τώρα τὸ κάνουν ἔς τὸ ξενοδοχεῖο, προσέθηκε μετὰ περιφρονήσεως ἀνεκπράστου. Καὶ ξενοδοχεῖα « ἄλλο τίποτα ».

Καὶ ὑψώσασα τοὺς ὤμους ἐπραῦνθη πὼς καὶ ἠρώτησε τὸν Ῥοβέρτον.

— Καὶ ποτε «νάχωμε καλὸ ῥώτημα»;

— Τίποτε ἀκόμη δέν εἰξεύρομεν, Τριανταφυλ-

λιά μου, απεκρίθη ο νέος μειδιών. Πρέπει να περιμένω και την άδειαν του κυρίου Μονφόρτ.

— Καλό ξημέρωμα! υπέλαβεν η Τριανταφυλλιά εξαφθείσα.

— Και αν εἶπὴ ὄχι; προσέθηκεν ἡ Μαρκέλλα ἢς τὸ χαριεστάτον πρόσωπον αὐτῆς ὡχράσεν.

Ἡ Τριανταφυλλιά ὕψωσε τὴν δεξιάν της χεῖρα μέχρι τοῦ ὕψους τῶν ὀφθαλμῶν της. Τοῦτο δὲ ἦτο δαίγμα σφοδρᾶς ἀγανακτήσεως.

— Νὰ εἶπὴ ὄχι; Ἀρ' αὐτὸ δὰ θέλω καὶ ἐγώ, γιὰ νὰ σοῦ τον στρώσω μπροστά, καὶ « νὰ του δείξω ἐγὼ πὸς ἀπίδια βάζ' ὁ σάκκος ». Δὲν ξέρει ἀκόμα « τὶ ράγματα ἔχω γιὰ τὴ γούνα του »!

— Τριανταφυλλιά! εἶπεν ἡ Μαρκέλλα ἱκετευτικῶς, συλλογίσου πὼς εἶνε πατέρας μου, καὶ μ' ἀγαπᾷ...

— Βρὲ παιδάκι μου, δὲ λέγω ὄχι, εἶπεν ἡ μαγειρίσσα πραυνθεῖσα διὰ μιᾶς, μὰ τί τη θέλω τέτοια ἀγάπη, νὰ μὴ σ' ἀφίγη νὰ χαρῆς τὴν ἀγάπη σου ὅπως τὸ θέλ' ἡ ἄρεξι σου.

Ἡ θεία Ἰουλίττα ἔφριξεν ἐνδομύχως ἐπὶ ἐνδεχομένη συγκρούσει τοῦ Μονφόρτ καὶ τῆς φοβερᾶς θεραπεύουσας, ἀλλὰ δὲν ἀπέδειξε τίποτε.

Ὁ Ἰούλιος ἐπανῆλθε τὴν στιγμήν καθ' ἣν βαρυνθέντες νὰ τον περιμένωσιν, ἠτοιμάζοντο νὰ καθίσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν.

— Ἔτσι θὰ τὰ κάνης ὅλημέρα νὰ κατασκοπεύωσιν καὶ νὰ τρέχῃς ἀπάνω κάτω; ἔγρυξεν ἡ Τριανταφυλλιά ἀγριωπῆ ἔτι ἐκ τῆς ἐριδος ἣν συνῆψε κατὰ φαντασίαν μετὰ τοῦ Μονφόρτ ἐν τῷ μαγειρείῳ.

— Ὅχι, καλή μου Τριανταφυλλιά, ἐξαιρετικῶς το ἔκαμα, απεκρίθη ὁ Ἰούλιος μετ' ἀσυνήθους γλυκύτητος.

Ἐν τούτοις πάντες ἀπέβλεπον πρὸς τὸν νέον ἔρωτωντες αὐτὸν διὰ τῶν βλεμμάτων. Ἄλλ' ἐκείνος ἦτο ἀπαθής.

Ἀποκομισθέντων τῶν ἐπιτραπεζίων σκευῶν μετὰ τὸ φαγητόν, πᾶσαι αἱ κεφαλὴ καὶ κεκλιμέναι ἐπὶ τῆς τραπεζῆς, προσηλωμέναι εἰς τὴν ἀπὸ κοινοῦ σύνταξιν ἐπιστολῆς συγκινητικῆς μελλούσης νὰ καταπεισῇ τὸν Μονφόρτ, ἀναιρούσα πᾶσας τὰς πιθανὰς ἐνστάσεις του καὶ τὰς μᾶλλον ἀπρόοπτους. Ἡ θεία Ἰουλίττα εἶχε τὴν γραφεῖδα, — εὐτυχῶς εἶχε θραύσει τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, πλὴν δὲ τούτου ἠσθάνετο μόνον ἐλαφρὰν τινὰ νάρκωσιν — καὶ ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν αὐτῆς αἱ ρητορικαὶ φράσεις ἀλεπάλληλοι διέτρεχον ἐπὶ τοῦ χάρτου μετὰ τσαύτης ταχύτητος καὶ ἀφθονίας, ὥστε ἡμίσεια δωδεκάς φύλλον κατακαλύφθη μετ' οὐ πολὺ.

— Δὲν θὰ τὰ διαβάσῃ αὐτά, ἐπανελάμβανε σκωπτικῶς ὁ Ἰούλιος. Θὰ μου ἐπιτρέψετε, σεβαστῆ μου θεία, νὰ σας παρατηρήσω ὅτι ἂν ἀρχίσωμεν νὰ τον ζαλίσωμεν, θὰ μας στείλῃ ὄλους μας καὶ ἐγὼ δὲν εἰσέρω πού. Δὲν θὰ τὰ δια-

βάσῃ ὅλα, καὶ ἐπειδὴ τὸ προσιμῖόν σας εἶνε πολὺ μεγαλύτερον ἀπὸ τὸν ἐπίλογον...

— Ἰούλιε! εἶπεν ἡ θεία μετ' αὐστηρότητος, ἀλλ' ὁ ἀνεμῖός της «δὲν τὰ ἤκουεν αὐτά», καὶ εἰς ἀπάντησιν διέστρεψε τὸ πρόσωπόν του μετὰ πολλοῦ μὲν σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης ἀλλὰ δεικνύων ὅτι «δὲν ἴδρωνε ταῦτά του». Πάντες δὲ ἰδόντες τὸν μορφασμόν του τοῦτον ἀνεκάγχασαν.

— Γράψε σὺ τὸ λοιπόν, εἶπεν ἡ θεία μετὰ μεγαλοπρεπειᾶς, προσπαθοῦσα νὰ ἀναλάβῃ τὴν σοβαρότητά της. Κόπιασε νὰ ἰδοῦμε τὴν προκοπή σου, σὺ πού ξέρεις νὰ ἐπικρίνης τοὺς ἄλλους.

— Ἐγὼ; εἶπεν ὁ Ἰούλιος μετ' ἀθρότητα, ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος τῶν μικρῶν περιόδων, τῶν συντόμων φράσεων... Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος. Ἀλλὰ ἄς δοκιμάσωμεν.

Ἐπανέλαβον αὐτὴς τὴν ἐργασίαν καὶ ὀλίγον πρὸ τῆς πέμπτης ὥρας ἡ ἐπιστολὴ ἀπῆλθε προπεμπομένη ὑπὸ τῶν εὐχῶν ὅλης τῆς οἰκογενείας καὶ τῶν στεναγμαῶν τῆς Μαρκέλλας ἥτις ἤθελε νὰ ἀναγκάσῃ ἐαυτὴν νὰ μὴ ἐλπίζῃ ἄλλ' ἢ καρδιά της ἐπέμενεν ὅμως θέλουσα νὰ πετάξῃ εἰς τὸν οὐρανὸν ὡς κορυθαλλῆς.

Ἡ ἑσπέρα παρῆλθε καὶ ἔπειτα ἡ νύξ. Τὴν δ' ἐπιούσαν, λίαν πρωὶ ἡ Μαρκέλλα κατέβη εἰς τὸν ῥοδῶνά της καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ Ῥοβέρτος εὐρέθη παρ' αὐτῆ κρατῶν τὸ κλαδευτήριον καὶ τὸ κἀνιστρον, ἵνα παραλάβῃ τὰ μεμαραμμένα ἄνθη. Μετὰ τὸν ῥοδῶνα ἦλθον εἰς τὰς διαφορὰς συστάδας, καὶ διὰ τοῦ σιδηροῦ κτενίου ἐκαθάρισεν τὸ χῶμα οὕτως ὥστε οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχον ἴδη τοιαύτην περιποίησιν. Ἦλθεν ἔπειτα ἡ ὥρα τοῦ ταχυδρομείου, ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἐφημερίδων καὶ τέλος τὸ πρόγευμα.

Ὁ Ἰούλιος ἀπὸ πρωῆς ἐνεφανίζετο καὶ πάλιν ἐξηφανίζετο μετ' ἀγωνίας. Προδήλως ἦτο ἔμφροντις καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ πολὺ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Ἐκάθισεν ὅμως εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τῶν ἄλλων. Ἄλλ' αἶφνης ἀντηγήσαντος τοῦ κωδωνίου τῆς θύρας ἠγέρθη καὶ ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου μετὰ τσαύτης ὀρυκτῆς, ὥστε ἡ θεία Ἰουλίττα ἀπέμεινεν ὡς ἀπολιθωθεῖσα.

Μετὰ δύο δευτερόλεπτα ἐπανῆλθεν ὁ Ἰούλιος εἰς τὸ ἐστιατόριον διὰ τῆς καταλλήλου καὶ εὐπρεποῦς ὁδοῦ, κρατῶν τεμάχιον χάρτου κυανοῦ, καὶ εἶπε!

— Ἐγὼ καλὰ σας το εἶπα, ὅτι ἀγαπῶ τὰς συντόμους φράσεις, ἀλλὰ βέβαια δὲν ἐπεριμένατέ ποτέ σας ὅτι εἶμαι καὶ τόσο πολὺ λακωνικός. Ὡ δὲ δύναμις τοῦ ἠλεκτρισμοῦ! Ὡ ὑπεροχὴ τῆς ἰδέας μου! Ἀκούσατε μιᾶν στιγμήν, ὦ θνητοί, τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐπισήμων τούτων ἱστορικῶν ἔγγραφων καὶ σπουδαιότητων ὅσον οὐδὲν ἄλλο ἔγγραπον!

« Παρίσιοι, 5 Ἰουλίου, μεσημβρία. Σίμων Μονφόρτ, Νέαρ Ἰόρκεν. Ἐγκρίνετε σύζυγον

Η ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Ἰπὸ τὸν τίτλον τούτον ὁ διάσημος Ἰταλὸς φυσιολόγος Μαντεγάτζας ἐξέδωκεν ἐσχάτως σύγγραμμα περιεργότατον καὶ τὰ μάλα ἐνδιαφέρον. Χάριν τῶν ἀγανακστῶν τῆς Ἑστίας θέλομεν σταχυολογήσει ἐκ διαφόρων κεφαλαίων αὐτοῦ τῆς ἐκείσε τὰ κυριώτατα καὶ μᾶλλον προσίτη τοῖς πολλοῖς μέρη. Ἀρχόμεθα δὲ σήμερον διὰ τοῦ κεφαλαίου ὅπερ ἐπιγράφεται:

ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Τὸ μέτωπον.

Μετὰ τὸν ὀφθαλμὸν τὸ μέτωπον εἶνε ὁ πιστότερος διερμηνεύς τῆς νοσημοσύνης ἀνεκάθεν δ' ἡ εὐρύτης καὶ ὑψηλότης αὐτοῦ ἐθεωρήθη ὡς ἐν τῶν σταστατικῶν τῆς τελείας καλλονῆς. Ἦν δὲ σύμφωνος καὶ πρὸς τὴν φύσιν ἡ ἐκτίμησις αὕτη, καθόσον ἴδιον τῶν ἀγγινουστέρων φυλῶν ἦτο τὸ εὐρὺ καὶ ὑψηλὸν μέτωπον, ἐνῶ τῶν πνευματικῶς ὑποδεεστέρων χαρακτηριστικωτάτη ἦτο πάλιν ἡ τοῦ μετώπου στενότης.

Λίαν σχετικὴ πρὸς τὸ μέτωπον εἶνε ἡ τῶν ὄφρυων καμπυλότης. Ἀπαντᾷ δ' αὕτη καθ' ὑπερβολὴν μεγάλη παρὰ ταῖς ταπεινότερας τῶν φυλῶν συνδυαζομένη πρὸς μέτωπον στενὸν καὶ πεπιεσμένον.

Ἡ καμπυλότης τῶν ὄφρυων θεωρεῖται ὡς ἐν τῶν διακριτικῶν σημείων τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου. Δι γυναικες ἔχουσι τὰς ὄφρυς ἡκιστα ἢ οὐδόλως καμπύλας, τὸ δὲ μέτωπον στενὸν καὶ ἀνεπτυγμένως τὰς προεξοχὰς αὐτοῦ, ὅπως καὶ τὰ παιδιά.

Ἰπάρχει γεωμετρικὴ τις ταξινόμησις τῶν μετώπων εἰς τρεῖς κατηγορίας ἀναλόγως τοῦ σχήματος αὐτῶν: εἰς μέτωπα ὀμαλά, κυρτά καὶ κοίλα. Ἀποδίδονται δὲ καὶ διάφοροι ιδιότητες ἀμφιβόλου ἀκριβείας εἰς τοὺς κεκτημένους διαφορῶν σχῆμα μετώπου. Οἱ ἔχοντες ὀμαλὸν τὸ μέτωπον λέγονται ἀγαθοὶ τὴν φύσιν, οἱ κυρτομέτωποι ἰσχυροὶ τὴν ψυχὴν, ἡκιστα δ' ἀξιοζήλευτοι θεωροῦνται οἱ ἰδιοκτῆται κοίλου μετώπου.

Οἱ ὀφθαλμοί.

Τὰ μᾶλλον ἀξιοσημείωτα συστατικὰ τῶν ὀφθαλμῶν εἶνε ἡ ἐκφρασις, τὸ σχῆμα, ἡ θέσις, τὸ χρῶμα, ἔτι δὲ αἱ ὄφρυς καὶ αἱ ἐπισκιάζουσαι αὐτοὺς βλεφαρίδες.

Ὁφθαλμὸς μέγας μὴ προεξέχων τῆς κόγχης ἐγγίξει πρὸς τὴν ἰδανικὴν τελειότητα ὀφθαλ-

Μαρκέλλας Ῥοβέρτον Βρεῶ; Ἐπαίγον. Ἀπάντησις προκατεβλήθη.»

« Νέα Ἰόρκεν, 6 Ἰουλίου, ὦρα 6 π. μ. Ἰουλίω Βρεῶ. Ἐγκρίνω, ἔρχομαι, περιμένετε.»

Ὁ Ῥοβέρτος ἀνακτινάζας τὸ χειρόμακτρον του ὤρμησε πρὸς τὸν ἀδελφόν του καὶ τον κατησπάσθη.

— Νὰ τί ἀξίζει νὰ ἔχη κανεὶς ὀλίγον ἀποθεματικὸν κεφάλαιον διὰ τὰς ἀνάγκας του, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν εἶνε καὶ ἀκριβὴ ἀναλόγως τῆς εὐχαριστήσεως τὴν ὅποιαν μας ἐπροξένθησε. Τὸ ὑπερωκεάνιον καλῶδιον εἶνε λαμπροτάτη ἐφεύρεσις. Οὐδεὶς βεβαίως ἐφάνη ἐναντίας γνώμης.

Ὁ Μονφόρτ ἦλθε καὶ ἡ ἐλευσις αὐτοῦ ἐνεποίησεν εἰς πάντας χαρὰν μεγάλην. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς εἶχεν ὑποφέρειν πολλὰ ἐν τῇ ζωντεῖα. Διότι ἄλλοτε ὅτε ἐνόμιζεν ὅτι εἶνε μόνος καὶ ἔρημος ἐπί γῆς, ἡ μοναξιά δὲν τον ἐθάρυνε, δὲν τον ἐπέξεν ἄλλὰ ἤδη μετὰ τῶν ἄλλων εὐγενῶν αἰσθημάτων εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ αἰσθάνηται ἐαυτὸν ἀγαπώμενον, καὶ διὰ τοῦτο ἡ δευτέρα αὕτη ἐξορία του ἐφάνη εἰς αὐτὸν πιζορότερα καὶ ἄφορτος.

Ἡ ἡρεμὸς χαρὰ τοῦ τέκνου του, ἡ φιλοξενος ὑποδεξιῶσις τῆς οἰκογενείας Βρεῶ ἐνεστάλαξαν εἰς τὴν καρδίαν του βάλσαμον, οὐ ἢ παραμυθητικὴ ἐνέργεια ἐγένετο ἐπαισθητῆ καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν μετ' ἔπειτα βίον.

Ὁ κ. Βρεῶ καὶ ὁ Σίμων ἐξ ἀπαντος θὰ ἐζήλευον ἀλλήλους καὶ θὰ ἡμιλλῶντο τίς πρῶτος νὰ περιποιηθῆ καὶ θωπεύῃ τὰ τεκνία τῆς Μαρκέλλας: τοῦτο δὲ θὰ ἦτο τὸ μόνον νέφος τῆς μακαρίας αὐτῶν ὑπάρξεως. Ἄλλ' ὅμως ὁ Θεὸς τῶν οἰκτιρῶν ἀπέστειλε δύο ἄρρενα, καὶ ἕκαστος τῶν πάππων ἀπάσας ἐν ἀμιλλᾷ τῆς νῆς τὸ διαφθεῖρη διὰ τῶν θωπειῶν, νὰ το κάμη μαμμοθρεπτον ἢ, μᾶλλον εἶπεῖν, παπποθρεπτον, *τριβλοχαδεμῆνον*.

Εὐτυχῶς ὁ Ἰούλιος εἶνε ἐκεῖ, καὶ χρεῖας τυχοῦσης, τοὺς κάμηναι τὰς δεούσας παρατηρήσεις.

Ἡ Τριανταφυλλιά ἔχει κατάλευκον τὴν κόμην, ἀλλὰ θὰ ζῆσῃ ἐκατὸν ἔτη καὶ ἐπέκεινα. Ἡ δὲ κυρὰ Ζαλίγη εἶνε ἡ ἐπίσημος παιδαγωγὸς τῶν τεκνίων τῆς Μαρκέλλας.

ΤΕΛΟΣ

Ἀδάμαντες ἐπὶ ἀσχήμου κεφαλῆς ὁμοιάζουσι πρὸς φάρον ἐπὶ σκοπέλου: καθιστώσι καταφανὲς τὸ κακὸν μέρος, ἐφ' οὗ εἰσι τεθειμένοι.

Πανταχοῦ ὅπου ἀκούεις νὰ τραγηθοῦσιν εἰμπορεῖς νὰ σταματήσῃς ἀφόθως. Οἱ κκαὶ δὲν ἔχουσι ἀσμάτα.

μοῦ. Ἐν γένει δὲ μεταξύ τῶν διαφορῶν λαῶν οἱ Ἄριοι, οἱ Σημίται καὶ πλείστοι τῶν Μαυρῶν τῆς Ἀφρικῆς εἶνε μεγάλῳφθαλμοι, ἐνῶ οἱ Μογγόλοι καὶ οἱ πλείστοι τῶν Μαλαισιῶν ἔχουσι μικροὺς ὀφθαλμούς.

Ὡς πρὸς τὸ σχῆμα ὑπάρχουσιν ὀφθαλμοὶ στρογγυλοὶ, προεξέχοντες, ἀμυγδαλωτοί, ὀριζόντιοι ἢ διευθυνομένοι λοξῶς πρὸς τὴν ρίνα ἢ πρὸς τοὺς κροτάφους. Παρὰ ταῖς Ἀρίαις φυλαῖς καὶ ταῖς Σημιτικαῖς ὡς καὶ παρὰ τοῖς λευκοῖς τῆς Πολυνησίας εὐρίσκομεν ἀμυγδαλωτούς ὀφθαλμούς. Ἐἶνε δ' οὔτοι μετὰ τῆς πλουσίας στεφάνης μακρῶν βλεφαρίδων ἐν τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς καλλονῆς τῶν Ἀνδαλουσιῶν. Τὸ χαρακτηριστικὸν δὲ τοῦτο δὲν παρέλειψεν ὁ Α. Musset εἰς τὴν *Andaloussiar* του:

Vrai Dieu! Lorsque son oeil
Sous la frange de ses reseaux...

Ὀφθαλμοὶ λοξῶς ἐπικλινεῖς πρὸς τὴν ρίνα εἶνε ἴδιοι τῶν Μογγόλων καὶ τινῶν φυλῶν τῆς Ἀμερικῆς. Παρ' ἡμῖν συμβαίνει ἐνίοτε τὸ ἐναντίον· ἡ ἐξωτερικὴ ἄκρη τοῦ ὀφθαλμοῦ εἶνε χαμηλοτέρα τῆς ἐσωτερικῆς. Τοιοῦτοι εἶνε οἱ τὸσον πρωτοτύπως καὶ παραδόξως ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς πρόφη ἀυτοκρατείας τῶν Γάλλων Εὐγενίας.

Οἱ ὀφθαλμοὶ λίαν προσεγγίζοντες ἢ ἀπομακρυνόμενοι ἀλλήλων καθίστανται δυσειδεῖς. Ἰδιᾶ δ' ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ἡ φυσιολογία προσλαμβάνει τὸ ζῶδες. Ἄν δὲ προεξέχωσι τῆς κόγχης ἢ εἶνε βαθύως κενωσμένοι ἐν αὐτῇ, τὸ βλέμμα αὐτῶν καθίσταται βλοσυρὸν, θηριῶδες ἢ θλιβερόν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ ποικίλλουσιν ἀπείρως κατὰ τὸ χρῶμα τῆς κόρης, καθόσον ἢ ἴρις συνίσταται ἐκ δύο ζωνῶν διαφοροῦ χρώματος, συγκρινῶνται δ' ἐν αὐταῖς συνήθως αἱ ῥαβδώσεις τρίτου τινός χρωματισμοῦ. Ὡς ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν χρωμάτων τούτων δύσκολον εἶνε νὰ περιλάβῃ τις πάντας τοὺς ὀφθαλμούς εἰς ὠρισμένης κατηγορίας.

Συνήθως λέγουσι μαύρους τοὺς ὀφθαλμούς ἐκείνους ὅσοι ἔχουσι τὴν κόρην βαθύως καστανοῦ χρώματος, ἀλλὰ πράγματι οὐδὲ εἰς ὀφθαλμούς μαύρους ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς.

Δυνατὰ τις νὰ διαιρέσῃ τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τεφροχρούς, κυανοὺς, πρασίνους καὶ φαιούς. Καὶ οἱ μὲν τεφροχροὶ, πράσινοι καὶ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ εὐρίσκονται συνήθως μετὰ τοῦ χρωματισμοῦ τῆς μορφῆς καὶ τῆς κόμης τοῦ ξανθοῦ τύπου, οἱ δὲ φαιοὶ ἀπαντῶσι πάντοτε σχεδὸν παρὰ τῷ με-

λαγχρινῷ τύπῳ. Συμβαίνει ἐνίοτε τὸ ἐναντίον κατὰ παράβασιν τοῦ συνήθους καὶ ἡ ἀντίθεσις αὕτη ἀρέσκει, καθόσον ἡ σπανιότης ἐξασκεῖ μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν καλαισθητικῶν κρίσεων ἡμῶν.

Ἀποδίδονται συνήθως εἰς τὰ διάφορα χρώματα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ διάφορα προσόντα· οὔτω οἱ βαθύχροι ὀφθαλμοὶ θεωροῦνται μᾶλλον κατάλληλοι πρὸς ἔκφρασιν πάθους καὶ ἠδυπαθείας, ἐνῶ οἱ διαυγαῖς τὸ χρῶμα ἀποπνέουσι γλυκύτητα καὶ καλοσύνην.

Ἐν γένει προτιμότεραι φαίνονται αἱ μᾶλλον ἐντονοὶ ἀποχρώσεις τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ διὰ τοῦτο εὐρίσκομεν ὠραιότερους τοὺς μέχρι μελανότητος φαιούς ὀφθαλμούς ἢ τοὺς ἔχοντας τὸ διαυγέστερον γαλανὸν χρῶμα, καὶ δὲν ἀξιόμην προσοχῆς πολλῆς τοὺς τεφροχρούς, τοὺς πρασινωπούς καὶ τοὺς ἔχοντας ἀχρωμάτιστον χρῶμα, κατὰ τινὰ εὐφυῆ ἔκφρασιν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ ποικίλλουσι κατὰ τὴν λάμψιν, ἥτις μεγάλως παραλλάσσει τὴν ἔκφρασιν. Ὁ ὀφθαλμὸς ἀνθρώπου, ὅστις γελᾷ, ὀμιλεῖ, σκέπτεται μετ' ἐνεργητικότητος φωτοβολεῖ, ὁ ὀφθαλμὸς βλακὸς ἢ ἀσθενοῦς σχεδὸν δὲν ἔχει λάμψιν.

Αἱ ὄφρυς, τὰ βλέφαρα, αἱ βλεφαρίδες εἶνε δευτερεύοντα, ἀλλὰ συντείνουσι μεγάλως εἰς τὴν ὅλην ἔκφρασιν τῆς φυσιολογίας. Αἱ ὄφρυς δυνατὸν νὰ εἶνε πυκναί, δασύταται ἢ σπάνιαι μέχρις ἀφανείας. Ἐν γένει θεωροῦνται ἐντελεῖς αἱ μετρίως πυκναί, τοξοειδεῖς, καλῶς διαγεγραμμένοι, ἔχουσι ὁμαλὸν τὸ τρίχωμα, εἰς τὸν ἄνδρα πλατύταται, εἰς τὴν γυναῖκα μᾶλλον λεπταί. Συνενοῦμεναι διὰ μικροῦ τριχώματος προσθέτουσιν εἰς τὴν φυσιολογίαν ἔκφρασιν τινὰ ἐνεργείας, ἥτις δύναται νὰ φθάσῃ ἐνίοτε καὶ μέχρι τραχύτητος καὶ θηριωδίας. Μόλις δ' ὁρατὰ καθιστάμεναι ὡς ἐκ τοῦ σπανίου τριχώματος ἀφαιροῦσι πολὺ ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ἀποτελοῦσι κυριώτατον στοιχεῖον ἀσχημίας.

Τὰ βλέφαρα δυνατὸν νὰ εἶνε βραχεά ἢ μικρά, πλατέα, σαρκώδη, καθ' ὑπερβολὴν ἀνεφυγμένα κλπ. Αἱ δὲ βλεφαρίδες μικραί, ἄτακτοι, ἢ τούναντιον μακραί, ὁμαλαὶ καὶ τέλος ἀκανθώδεις. Ὄραται θεωροῦνται αἱ μακραὶ καὶ ὁμαλαὶ βλεφαρίδες ἐλαφρῶς ἐπισκιάζουσαι τὰς παρεῖας.

Ἡ ῥίς.

Δύο γεωμετρικοὶ κανόνες περὶ τελειότητος τῆς ρίνας τοῦ διαστήμου φυσιολογιστοῦ Τοπινάρδου:

α') Τὸ μήκος αὐτῆς πρέπει νὰ εἶνε ὅσον καὶ τὸ τοῦ μετώπου.

β') Τὸ κάτω μέρος αὐτῆς νὰ εἶνε ὅσον τὸ τρίτον τοῦ μήκους τῆς.

Ἀσχημοὶ ῥίνες θεωροῦνται ἰδίως αἱ ὁμοιάζουσαι πρὸς τὰς τῶν πιθήκων, αἱ σιμαί, αἱ τεθλασμένοι ἢ αἱ λίαν μικραὶ καὶ μὴ ἔχουσαι παραλήλους τοὺς μυκτήρας.

Ἄν πρόκηται νὰ θυσιάσῃ τις τοὺς γεωμετρικοὺς κανόνες τοῦ Τοπινάρδου, προτιμᾷ ὅμως τὰς ρίνας, αἵτινες ὑπερβαίνουσι τὰ μέτρα αὐτοῦ μᾶλλον ἢ τὰς ἑλλιπείς. Ἐνῶ δὲν παύομεν θεωροῦντες ὠραῖαν γυναῖκα, ἔστω καὶ ἔχουσαν μεγάλην τὴν ρίνα, δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ φαντασθῶμεν καλλονὴν μετὰ σιμῆς ἢ τεθλασμένης ρίνος. Κοινῶς μάλιστα καλοῦσιν ἀριστοκρατικὰς τὰς μεγάλας, ἰδίως τὰς ἀετώδεις ρίνας.

Ἡ ἀετώδης ρίς δύναται νὰ ἔχῃ ἕνα ἢ δύο ὕβους, ἢ μικρά ρίς δύναται νὰ ἔχῃ ἠνωρθωμένην τὴν ἄκρην, ὅπερ παρέχει εἰς τὴν μορφήν ἔκφρασιν τινὰ ἰδιορρυθμὸν καὶ προπετῆ. Ἡ τοιαύτη ρίς ἀπαντᾷ ἰδίως ἐν Γαλλίᾳ.

Κατὰ τινὰ ταξινόμον φυσιολογιστὴν αἱ τέλει ρίνες διαιροῦνται εἰς ἰσχνάς, μακράς, ἀγκιστροειδεῖς, πλατεῖας καὶ σαρκώδεις.

Τὰ κινητήρια νεῦρα τῆς ρίνος διατελοῦσι σχεδὸν ἐν ἀτροφίᾳ παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ. Ὅθεν σπανίως ἀνακινεῖται ἡ ρίς καὶ λίαν ἀσθενῶς, μᾶλλον δ' εὐκίνητὰ εἶσι τὰ περὶ ῥινὰ ἐν ὥρᾳ ὀργῆς ἢ ἀπολαύσεως. Φαίνεται ὅτι αἱ κινήσεις αὐτὰς εἶνε μᾶλλον συνήθεις εἰς τὰς ταπεινοτέρας φυλάς καὶ εἰς τοὺς μᾶλλον φιληδόκους ἀνθρώπους.

Ἄξιόπαρρητον καὶ τὸ ἐξῆς: ὅτι ἡ ἄκρη τῆς ρίνος εἶνε πάντοτε σχεδὸν ὀλίγον προσκλινῆς πρὸς τὰ δεξιὰ. Μήπως διότι συνήθως ἀπομυττόμεθα διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἕλκοντες ἐλαφρῶς αὐτὴν πρὸς ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν, ἢ ὑπάρχει ἄγνωστος τις φυσιολογικὴ αἰτία;

Τὸ στόμα.

Ἄν ὁ ὀφθαλμὸς εἶνε τὸ ἐκφραστικώτατον μέρος τῆς μορφῆς, ἀλλὰ τὸ στόμα εἶνε τὸ μᾶλλον συμπαθητικόν, καθόσον ἐν αὐτῷ συγκεντρῶνται ἡ ἐκδήλωσις τοῦ αἰσθήματος καὶ τῆς ἠδυπαθείας.

Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ συγκρίνῃ τις τὴν δύναμιν τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ τοῦ στόματος, καὶ δὲν θὰ διστάσῃ τότε νὰ δώσῃ τὴν ὑπεροχὴν εἰς τὸ στόμα. Ἀπέναντι δύο ὠραίων γυναικείων ὀφθαλμῶν δύναται ν' ἀπομείνῃ τις ἔκθαμβος, θαυμά-

ζων, ἀλλ' ἀπέναντι ὠραίου στόματος θ' ἀπομείνῃ... ἐρωτευμένος. Ὁ ἀκροβολισμὸς ἀνήκει εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, ἀλλ' ἡ ἀποφασιστικὴ μάχη ἀνήκει εἰς τὸ στόμα.

Ὁ ὀφθαλμὸς εἶνε τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ, πρὸς τὸ ὅποιον οὐδεὶς δύναται νὰ φθάσῃ: τὸ στόμα εἶνε ἡ γῆ ἢ πλήρης ἀρωμάτων, πλήρης εὐχύμων καὶ ἠδυπαθῶν καρπῶν.

Ἐν γένει αἱ μᾶλλον ὑπέροχοι φυλαὶ ἔχουσι στόμα μετρίου μεγέθους, χεῖλη μᾶλλον λεπτὰ καὶ ἐλαφρῶς τοξοειδῆ.

Ἀσχημον θεωρεῖται τὸ στόμα ὅταν εἶνε πολὺ μέγαλον, ἢ ἀπέχῃ τῆς ρίνος πλέον τοῦ συνήθους, καὶ ὅταν ἔχῃ σαρκώδη καὶ παχέα τὰ χεῖλη. Τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο θεωρεῖται καὶ ὡς χαρακτηριστικὸν ἠδυπαθείας.

Καὶ πάλιν ὑπάρχουσιν οἱ ταξινομοῦντες τὰ στόματα ὡς ἐκ τοῦ σχήματος τῶν χειλῶν εἰς τρεῖς κατηγορίας, καὶ νομίζοντες ὅτι διακρίνουσιν ἀγαθότητα εἰς τὰ στόματα, ὧν προεξέχει τὸ ἄνω χεῖλος, ἅτινα καλοῦσι καὶ στόματα αἰσθηματικά, τιμωτῆτα καὶ εὐκρίνεια εἰς τὰ ἔχοντα ἐξ ἴσου προτεταμένα τὰ χεῖλη, ἅτινα πάλιν καλοῦσι στόματα εὐκρινῆ, χαρακτῆρα εὐερέθιστον εἰς τὰ ἔχοντα ἐλαφρῶς ἐκκερμῆς τὸ κάτω χεῖλος, ἅτινα τέλος ὀνομάζουσι στόματα εὐερέθιστα.

Τὸ πηγούνιον.

Εὐμορφον θεωρεῖται πηγούνιον στρογγυλοῦμενον ἢ ὠσειδῆς μᾶλλον προεξέχον παρὰ τῷ ἀνδρὶ ἢ παρὰ τῇ γυναίκῃ. Τὰ ἀγκιστροειδῆ πηγούνια μεταδίδουσιν εἰς τὴν ὅλην φυσιολογίαν τραχύτητα τινὰ ἀπέχουσαν τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀγαθότητος.

Κατὰ τινὰ παρατηρητὴν τὸ προεξέχον πηγούνιον εἶνε χαρακτηριστικὸν θετικοῦ ἀνθρώπου, τοιοῦτο δ' ἐν γένει εἶνε τὸ πηγούνιον τοῦ κατ' ἐξοχὴν θετικοῦ λαοῦ, τοῦ Βρετανικοῦ, τούναντιον δὲ πηγούνιον πεπισμένον δηλοῖ ἐπιπολαιότητα. Οἱ πρόγονοί μας ἐνόμιζον ὅτι δηλωτικώτατον πανουργίας χαρακτηριστικὸν ἦτο τὸ ὄξυ καὶ μυτηρὸν πηγούνιον.

Ὅσοι ἀγαπῶσι τὰ ἔχοντα μικρὸν λακκίσκον πηγούνια, ἂς μάθωσιν ὅτι κατὰ τινὰ φυσιολογιστὴν ὁ λακκίσκος ἐκεῖνος σημαίνει μείζονα χάριν ἐν τῷ σώματι ἢ ἐν τῇ ψυχῇ.

Αἱ παρεῖαι.

Αἱ παρεῖαι δὲν προεξέχουσι μεγάλως παρὰ τοῖς λευκοῖς καὶ τοῖς μαύροις· αἱ προεξέχουσαι

παρεϊκά εἶνε κυριώτατον χαρακτηριστικὸν τῆς μογγολικῆς φυλῆς. Παρ' ἡμῖν θεωρεῖται ἀσχημος ἢ προεξοχὴ αὐτῶν (καὶ τὸ πολὺ πεπιεσμένον οὐχ ἦττον.)

Τὰ ὦτα.

Τὰ ὦτα εἶνε τὸ ἥκιστα ἐκφραστικὸν μέρος τῆς φυσιογνωμίας καὶ τὸ μᾶλλον ἀκίνητόν. Καὶ ὡς ἐκ τῆς θέσεως δ' αὐτῶν τῆς σχεδὸν κεκρυμμένης παίζουσιν ὅλως δευτερεύον πρόσωπον ἐν τῇ ἐκφράσει τῆς φυσιογνωμίας. Οὐδὲν ἦττον πάντες ὁμολογοῦσιν ὅτι τελείας κατασκευῆς ὦτα συμπληροῦσι τὴν καλλονὴν τοῦ προσώπου.

Δυσειδῆ ὦτα εἶνε τὰ μεγάλα καὶ πρὸς τὰ πλάγια ἐξέχοντα, εὐμορφα δὲ τὰ μικρά, ὡσειδῆ, καλῶς προσκεκολλημένα κατὰ μῆκος τοῦ κρανίου καὶ ἐντελῆ ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν πτυχῶν καὶ διπλώσεων.

Οἱ ὀδόντες.

Ἐν ὧσιν τὸ στόμα μένει κεκλεισμένον, οἱ ὀδόντες δὲν φαίνονται, ἀλλ' εὐθὺς ὡς ἀνοίγῃ, οἱ ὀδόντες ἀναλαμβάνουσι σπουδαιότατον μέρος ἐν τῇ φυσιογνωμῇ, προστιθέμενοι εἰς αὐτὴν ὡς στοιχεῖον θαυμασμοῦ ἢ τρόμου, συμπαθείας ἢ ἀποστροφῆς. Οἱ ὠραιότεροι ὀδόντες δὲν δύνανται νὰ καταστήσωσιν ἕνα ἄνθρωπον ὠραίον, ἀλλ' ὀδόντες ἀχρεῖοι ἀροῦσιν ἵνα καταστρέψωσι τὴν καλλονὴν καὶ αὐτῆς τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου.

Ὡς πρὸς τὴν ποιότητα τῶν ὀδόντων πάντες συμφωνοῦσιν ὅτι ὠραῖοι εἶνε οἱ μικροί, κανονικοί, πυκνοί, μὴ προεξέχοντες, ἔχοντες χρῶμα λευκὸν ἢ ἀποκλινόν ἐλαφρῶς πρὸς κυανὴν τινα ἀπόχρωσιν.

Οἱ ἀσχημοὶ ὀδόντες διὰ τὴν καλλονὴν εἶνε ὅ,τι αἱ κηλίδες διὰ τὸν ἥλιον. Καὶ ἐπειδὴ ἡ τῶν ὀδόντων ὑγιεινὴ εἶνε ταυτοχρόνως καὶ ὑγιεινὴ τῆς καλλονῆς, οἱ ὀδοντοιατροὶ εἶνε ζῆσι πάσης τιμῆς ὡς κυριώτατοι εὐεργεταὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

Δ

Ἡ δημοτικότης οἷα τὴν σήμερον ὑπάρχει δὲν εἶνε πρόληψις ὑπὲρ τοῦ ἔχοντος αὐτὴν, ἀλλὰ κατ' αὐτοῦ. Ὅταν ἡ δημοτικότης ἀποκτάται διὰ τῆς κολακείας τοῦ δήμου, διὰ τῆς ἐξυπηρησίας τῶν ταπεινότερων τοῦ πλήθους ὀρέξεων, τότε πρέπει νὰ εἶνε βδελυκτὴ εἰς πάντα ἔντιμον ἄνθρωπον. Οἱ ἔχοντες καθαρὸν χαρακτῆρα ἔχουσι τὸ θάρρος νὰ λέγωσι τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅταν αὐτὴ εἶνε ἀντιδημοτικὴ.

Ο ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ

Ἐγεννήθην ἐν Βαυαρίᾳ, παρὰ τὸν Ῥήνον. ὁ πατήρ μου, βαρόνος ἄνευ βαρονείας, ὅπερ συνθηστάτον ἐν Γερμανίᾳ, ἐνυμφεύθη ἐξ ἔρωτος παρῆλιξ ἤδη, καὶ ἀφηρῶν τὰς προλήψεις τῆς εὐγενείας, τὴν θυγατέρα ἑνὸς ἐμπόρου, μεθ' ἧς ἐζήτησεν εὐτυχῆς. Ἡ μήτηρ μου ἦτο ὠραιὰ, ἀξιέρατος καὶ ἀγαθῆ.

Μόνος καρπὸς τοῦ γάμου τούτου, οὐτινος τὴν γαλήνην οὐδὲν νέφος διατάρραξεν ἐπὶ δωδεκαετιᾶν, ἤμην ἐγώ. Ὁ πατήρ μου ἀπέθανε, τὸ τραῦμα ὑπῆρξε διὰ τὴν μητέρα μου σκληρότατον· ἀλλ' εὖρε παραμυθίαν ἐν τῇ ἀνατροφή μου, εἰς ἣν ἀφωσιώθη καθ' ὁλοκληρίαν.

Ἐσπουδάσα τὴν ἱατρικὴν ἐν Εἰδελβέργῃ, ἔδωκα τὰς εξετάσεις μου, ἔλαβα τὸ δίπλωμά μου, ἡ δὲ μήτηρ μου, ἡ ὁποία ὅτε ἐξηταζόμην ἦλθε παρ' ἐμοὶ ὅπως μ' ἐνθαρρύνῃ, ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς εξέβαλε τὰ πένθιμα αὐτῆς ἐνδύματα, καὶ ἐπανήλθομεν περιχαρεῖς εἰς τὴν μικρὰν πόλιν μας καὶ τὴν προσφιλῆ μας οἰκίαν. Πρωίαν τινὰ ἡ μήτηρ μου εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωματίον μου μοὶ παρέδωκεν ὅλην τὴν χρηματικὴν αὐτῆς περιουσίαν. Ἡρνούμην νὰ τὴν δεχθῶ, διατεινόμενος ὅτι τῇ ἀνῆκε, καὶ ὅτι ὄφειλε νὰ τὴν διαχειρίζεται ἡ ἴδια, ἀλλ' ἡ μήτηρ μου ἐπέμενε καὶ ἐπὶ τέλους ἐδέχθη. Ἄλλως οὐδαμῶς προσέβλεπον τότε ὅτι αὐτὴ ἡ περιουσία θὰ διεκινδύνευεν εἰς χεῖράς μου!

Ἐθεσα ἐπὶ τῆς θύρας τῆς οἰκίας μας ὀρειχαλικίνην πλάκα, ἐφ' ἧς ἦτο κεχαραγμένον τὸ ὄνομά μου, καὶ περιέμενον πελάτας, ἀλλ' ὀλίγιστοι ἦλθον. Μετὰ ἑνὸς ἤρχισα νὰ εὐρίσκω ἄδικον τὴν πρὸς με περιφρόνησιν τῶν συμπατριωτῶν μου, λησμονῶν ὅτι ἐλαχίστην δύνανται νὰ ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνην ὡς ἱατρός νέος εἴκοσι πέντε ἐτῶν. Αἰῶνης ἀνέγνω ἕν τι εφημερίδι ὅτι ὁ μέγας δοῦξ γειτονικοῦ Κράτους ἔθετεν εἰς διαγωνισμόν τὴν θέσιν βοηθοῦ τοῦ νοσοκομείου τῆς πρωτεύουσῆς του. Τῇ συγκατανεύσει τῆς μητρός μου μετέβην εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, μετέσχον τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ ἔλαβον τὴν χηρεῦσσαν θέσιν.

Ἐγκατέλειψα ἄνευ λύπης πόλιν, φανείσαν μοι τόσῳ ἀχάριστον καὶ μετέβην μετὰ τῆς μητρός μου εἰς τὴν νέαν θέσιν μου. Ἡ χάριστήθημεν ἐκ τῆς νέας ἡμῶν διαμονῆς· ἐγὼ ἐλάμβανον κατὰ μῆνα ἑκατὸν φλωρίνα, ἡ δὲ μήτηρ μου, καλὴ καὶ εὐπροσήγορος, συνῆψε πάραυτα ἀρεταὰς σχέσεις.

Μεταβαίνω ἤδη εἰς σοβαρὰ τοῦ βίου μου γεγονότα, ἐξ ὧν δύναται τις νὰ ἐξαγάγῃ ὠφέλιμον μάθημα. Ὑπῆρχεν ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ δημοσίον χαρτοπαικτεῖον, οὐτινος τὸ εἰσόδημα ἦτο εἰς τῶν κυριωτέρων πόρων τοῦ Μεγάλου Δουκός. Πολλὰς ἐπραξά τρέλλας κατὰ τὴν νεότητά μου, ἀλλ' οὐδέποτε ἐπαύξα. Εἶδον λοιπὸν μετὰ συγκινήσεως τὴν οἰκίαν ἐκείνην, τὴν καταβροχθίσασαν τσαού-

τας περιουσίας, τσαούτη δ' ἦτο ἡ πρὸς αὐτὴν ἀποστροφή μου ὡστε ἐπὶ ὀκτώ μηνῶν οὔτε ἐπάτησα εἰς αὐτήν.

Εἰς συμμαθητῆς μου, ἐλθὼν χάριν διασκεδάσεως εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ἠθέλησέ νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην του εἰς τὸ χαρτοπαίγιον καὶ με παρέλαβε μεθ' ἐαυτοῦ. Εἰσήλθον εἰς τὸ πανδαμῶνιον ἐκεῖνο φρικτῶν, καὶ μόλις κατώρθωσα νὰ ἐπανεύρω τὴν ἀταραξίαν μου. Ἐν τούτοις ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσω ὅτι οὔτε ἡ οἰκία οὔτε οἱ θαμῶνες αὐτῆς εἶχον τι τὸ ἀπαίσιον. Τὰ δωματία ἦσαν πολυτελῶς διασκευασμένα καὶ λαμπρῶς φωταγωγημένα, οἱ θαμῶνες ἀνήμεροντες, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, εἰς τὴν καλὴν τάξιν, περιεφέροντο εἰς τὰς αἵθουσας, ἡ ἴσταντο περὶ τὰς τραπέζας τοῦ χαρτοπαίγιου, ἐξαίρετος ὄρχηστρα ἀνέκρουε τὰ ἐλεκτότερα μουσικὰ τεμάχια, τὸ δὲ ἄρωμα τῶν ἀνθέων τοῦ Μαΐου καὶ Ἰουνίου εἰσήρχετο μετὰ τῆς νυκτερινῆς δρόσου διὰ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων.

Ἀλλ' ὁ θυμὸς καὶ ἡ πολυτέλεια μάτην ἀνεπίστυσον τὰ θέλητρα αὐτῶν. Εἰς ἀπάντων τὰ πρόσωπα ἀπεικονίζετο μεγάλη ἀπασχόλησις· οἱ ὄφθαλμοὶ κατὰ στιγμάς τινὰς ἐξηκόντιζον ἀστράπας, τὰ δὲ χεῖλη συνεστέλλοντο ἢ ἐδάκνοντο, ἐξ οὐ κατεφαίνετο τὸ ὑπόπτον τοῦ μέρους· τέλος, ὅ ἐπὶ τῶν τραπέζων ἐκθεθειμένος χρυσός, καὶ ἡ ὑπὸ σπασμωδικῶν χειρῶν συμπτύξεις τῶν τραπέζικῶν γραμματίων κατήγγελλε τὸ χαρτοπαίγιον. Ὁ φίλος μου ἐπαίξεν ἐπὶ τινα καιρὸν, ὅτε μὲν γάνων καὶ ἀλλοτε κερδίζων, ἀλλὰ τέλος ἡ τύχη ἠνιόησεν αὐτόν. Ἐπαύξα καὶ ἐγὼ ἀκολουθῶν τὰ διαθήματά του, καὶ ἐκέρδισα τὸ κέρδος δὲν ἦτο σημαντικόν, ἀλλὰ τὸ κακὸν ἐγένετο με κατέλαβεν ἡ μανία τοῦ χαρτοπαίγιου.

Περὶ τὸ μεσινύκτιον ἀπεσύρθημεν, ὁ μὲν φίλος μου εὐχαριστημένος διότι ἐκέρδισε τριακόσια ἢ τετρακόσια φλωρίνια, τὰ ἐξῶδα τοῦ ταξιδίου του, ἐγὼ δὲ πολὺ μελαγχολικός. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν μου δὲν ἠδυνήθην νὰ κοιμηθῶ καὶ ὠρτίσθην ποτὲ πλέον νὰ μὴ παίξω. Δυστυχῶς δὲν ἐτήρησα τὸν ὄρκον μου. Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ὑπὸ ἀκαταμαχῆτου δυνάμεως ὠθούμενος, ἐπανῆλθον καὶ πάλιν, καὶ ἐπὶ τέλους ἐγενόμην τελείως χαρτοπαίκτης.

Ἡ πτώσις μου ὑπῆρξεν ἐντελής καὶ ταχεῖα· παραδοθὲς εἰς πάθος τοῦ ὁποίου ἐγίνωσκον τὸν κίνδυνον, ἀλλὰ δὲν ὑπόπτυσον τὴν ἰσχύ, κατώρθωσα οὐχ ἦττον νὰ τὸ κρατήσω μυστικὸν ἀπὸ τὴν μητέρα μου. Ἀλλ' εἶθε νὰ τὸ ἐμάνθανε, διότι διὰ τῶν παρακλήσεων καὶ τῶν θωπειῶν αὐτῆς θὰ κατώρθου νὰ με θεραπεύσῃ. Ἐπεδόθη λοιπὸν εἰς τὸ χαρτοπαίγιον, αἱ δὲ πρῶται ἀπόπειράι μου ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας, ὡς συμβαίνει πάντοτε· ἀλλὰ κατόπιν ἐπήλθε τὸ ἐναντίον· ἠύξασα τὰς καταθέσεις μου, ἔχασα καὶ πάλιν, μικρὸν δὲ κατὰ

μικρὸν ἀπώλεσα ὅλας τὰς οικονομίας μου· βραδύτερον συνῆφα χρέη· εἶτα προεξώφλησα καὶ ἀπώλεσα ἑνὸς ἔτους μισθοῦς, ἡμέραν δὲ τινα, ἡμέραν ἀπαίσιαν, ἠναγκάσθην νὰ φορολογήσω τὴν παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ κατατεθειμένην περιουσίαν τῆς μητρός μου.

Εἰκοστικὸς ἀπεφάσισα νὰ ὁμολογήσω τὰ πάντα πρὸς τὴν μητέρα μου, καὶ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ με σώσῃ ἀναλαμβάνουσα ταχέως τὴν περιουσίαν, τὴν ὁποίαν ἀπερισκέπτως μοὶ εἶχεν ἐμπιστευθῆ, ἀλλὰ παρεκωλύθη ὑπὸ κακῶς ἐνοουμένης ἐντροπῆς καὶ ἐκ τῆς παρ' ἀπασι τοῖς παύκταις κοινῆς ἐλπίδος ὅτι ἴσως θὰ ἐκέρδιζον ὅσα ἔχασα.

Ἐπανῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χαρτοπαίγιου μετὰ νέων χρημάτων, μετὰ ποσοῦ σημαντικοῦ, τὸ ὅποιον ἔχασα ἐντὸς δύο ἡμερῶν. Παράφρον ἐκ λύσσης καὶ λύπης παρέλαβον νέα χρήματα, ἔχασα καὶ αὐτά· ἐπανάλαβον τὸ πείραμα καὶ ἀπώλεσα ὅλην τὴν περιουσίαν τῆς μητρός μου.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην συμφορὰν ἐνόησα ὅλην τὴν φρίκην τοῦ ἐγκλήματός μου. Ἐγενόμην ὡσεὶ ἡλίθιος ἡ μήτηρ μου τὸ παρετήρησεν, ὑποθέσασα δὲ ὅτι ἤμην ἐρωτευμένος ἤρχισεν νὰ με θωπεύῃ, ἀλλ' αἱ θωπεῖαι αὐτῆς μοὶ ἦσαν ἀφόρητοι, οἱ δὲ γλυκεῖς αὐτῆς λόγοι, δι' ὧν με παρεκάλει νὰ τῇ ἐξηγηθῶ, ἦσαν τόσαι πληγαὶ ἐγγχειριδίου διαπερῶσαι τὴν καρδίαν μου. «Ἡ μήτηρ σου κατεστράφη! μοὶ ἐπανελάμβανε διηνεκῶς ἡ συνείδησίς μου· ἐξ αἰτίας σου, ἄθλιε, ἢ ἀναγκασθῆ νὰ παρατηθῇ ὅλων τῶν ἐξέων, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦσι τὸ θέλητρον καὶ τὴν παρηγορίαν τῆς ζωῆς. Οὔτε ὑπὲρτίαν θὰ δύναται πλέον νὰ ἐχῇ, οὔτε ἀναπαυτικὴν οἰκίαν, οὔτε ἄνηθ' εἰς τὸ δωματίον τῆς, οὔτε θεωρεῖον εἰς τὸ θέατρον!» Με ἀπῆλπίζεν ἰδίως ἡ ἀνάγκη εἰς τὴν εὐρεσιζόμεν νὰ τῇ ὁμολογήσω τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ ἀπελπίσις μου μοὶ ἐνέπνευσεν ὑπερτάτην ἀπόφασιν· αὐτὴ με καθίστα μᾶλλον ἐνοχον ἀλλ' ἠδύνατο καὶ τὰ πάντα νὰ ἐπανορθώσῃ. Ἐμεινεν εἰς τὴν μητέρα μου ἡ ἐν τῇ γενεθλίῳ μου πόλει οἰκία, τὴν ὁποίαν δὲν ἠθελε νὰ πωλήσῃ, ἀλλ' ἐγὼ τὴν κατέπεισα. Ἡ τιμὴ τῆς οἰκίας ὠρίσθη εἰς τετρακισχίλια φλωρίνια, τὰ ὁποῖα μοὶ παρεδόθησαν πάραυτα. Ἡ θέα τῶν χρημάτων τούτων ἀπέδωκεν εἰς τὸ ὀλέθριον πάθος μου ὅλην τὴν δύναμιν αὐτοῦ.

Ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, ἐσπέραν δὲ τινα ἐξῆλθον πεπεισμένος ὅτι θὰ ἐκέρδιζον ἐν τῷ χαρτοπαίγιῳ ὅσα ἀπώλεσα. Διηυθύνθη λοιπὸν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χαρτοπαίγιου, ἀλλ' ὁποῖα διαφορὰ μεταξὺ τῆς νυκτός ταύτης καὶ ἐκείνης καθ' ἣν εἰσήλθον διὰ πρώτην φορὰν. Τότε ἦτον ἄνοιξις, πλοῦσι ξένοι ἤρχοντο πανταχόθεν με

βαλάντια πλήρη, ὃ δ' ἐνοικιαστὴς ἀπέναντι οὐδεμίαν δαπάνης ὑπισθοχώρει· ἀλλ' ἤδη πάντες οἱ πλοῦσοι ξένοι εἶχον φύγει καὶ οὔτε ἄνη ὑπῆρχον πλέον, οὔτε πολυτελῶς ἐνδεδυμένοι κύριοι, οὔτε μουσική· τὸ χαρτοπαίγιον ἀνέλαβεν ὅλην αὐτοῦ τὴν ἀσχημίαν.

Ἦτο ψυχροτάτη καὶ μελαγχολικὴ νύξ τοῦ Νοεμβρίου· ἔπνεε παγετώδης καὶ σφοδρὸς ἄνεμος, ἡ δὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν λουτρῶν τοσοῦτω ζωηρὰ καὶ θορυβώδης πάλιν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἦτο κατηφὴς καὶ ἐρημος. Ἐβάδιζον ταχέως, διότι ἡ μήτηρ μου ἀπεσύρθη βραδύτερον τοῦ συνήθους καὶ ἦτον ἡδὴ περίπου μεσονύκτιον. Πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ χαρτοπαικτείου ἐπὶ τῆς λιθίνης αὐτοῦ κλίμακος ἐκάθητο γυνὴ ἀθλιῶς ἐνδεδυμένη καὶ τείνουσα τὴν χεῖρα ὡσεὶ ἐζήτηε ἐλεημοσύνην. Ἐκπλαγεὶς ἐκ τῆς ἀκινήσιας καὶ τῆς σιγῆς αὐτῆς ἐκουσάσθην ὅπως τὴν παρατηρήσω ἐκ τοῦ πλησίον, ἀλλ' ἐκοιμήτο. Ἡ καλύπτρα αὐτῆς ἀπέκρυπτε μέρος τοῦ προσώπου της, ἀλλ' ἐμάντευε τις ὅτι ἦτο νέα καὶ ὠραία. Ἡ δυστυχὴς μετέβη ἐκεῖ νὰ ἐπαίτησθαι, ἀλλὰ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀποναρκωθεῖσα ἐκ τοῦ κόπου καὶ τοῦ ψυχρῶς ἀπεκοιμήθη τείνουσα μηχανικῶς τὴν χεῖρα.

Ἐπειγόμενη βεβαίως νὰ εἰσέλθω ἵνα ῥίψω τὸν περὶ τῶν ὄλων κύβον, ἀλλ' οὐχ ἦττον ἔστην συγκινημένος καὶ γοητευθεὶς ἐκ τῆς στάσεως καὶ τῆς καλλονῆς τῆς δυστυχῆς νέας. Ἡ ὁδὸς ἦτο σκοτεινὴ, μεμκρυσμένος δὲ φανὸς ἔρριπτε μάλιστα ἀμυδρὸν φῶς· ἡ νέα, διὰ κινήματος τὸ ὅποιον ἔκαμην ἐνῶ ἐκοιμᾶτο ἀπεμάκρυνε τὴν καλύπτραν ἀπὸ τοῦ προσώπου της καὶ ἠδυνήθη νὰ ἐξετάσῃ αὐτό. Εἶχεν ὠραία ξανθὴν κόμη, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ της, καίτοι κλειστοί, ἐφαίνοντο μεγάλοι, ἠδύνατο δὲ τις νὰ μαντεύσῃ ὅτι ἦσαν θελκτικοί. Ἀληθὴς ὅτι τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐν γένει ἐνεφαίνε στερήσεις καὶ ταλαιπωρίας. Εἶχεν ἡλικίαν δεκαεξέως δεκαεπτὰ ἐτῶν, τὰ δὲ παλαιὰ ἀλλὰ καθαρὰ ἐνδύματα αὐτῆς ἐτήρουν ἔτι τὰ ἕγνη εὐτυχστερῶς παρελθόντος.

Τὸ χαρτοπαίγιον δὲν εἶχεν ἔτι καταπνίξει ἐν τῇ ψυχῇ μου πᾶν γενναῖον αἶσθημα. Ἐδάκρυσα ἰδὼν τὴν καλλονὴν, τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν δυστυχίαν ἐκείνην. Αἶφνης ἡ νέα ἐκινήθη καὶ ἠκρασθῆν « Διὰ τὴν μητέρα μου! διὰ τὴν μητέρα μου! » ἔλεγε ἐνῶ ἐκοιμᾶτο. Ἐξαγαγὼν τῶν θυλακίων μου ἐν χρυσῶν νόμισμα τὸ ἔθηνκα εἰς τὴν μικρὰν χεῖρά της καὶ εἰσῆλθον ὀρμητικῶς εἰς τὴν οἰκίαν.

Εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς *ρολίνας* καὶ ἤρχισα παίζων. Κατ' ἀρχὰς ἐκέρδιζον, εἶτα ἔχην. Ἐχασα, ἔχασα καὶ πάλιν, μετὰ δὲ μίαν ὥραν εἶχον χάσει καὶ τὰς τέσσαρας χιλιάδας φλωρίνια.

Ἠγέρθη γαλήνιος καὶ ἀτάραχος κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλ' ἐκλονοῦμένην διευθυνόμενος εἰς

τὴν θύραν. Κατέβη τὴν κλίμακα σκοντάπτων εἰς πᾶσαν βαθμίδα, ἀλλὰ δὲν ἐφοβούμενη πλέον ν' ἀποθάνω ἐκ κεραυνοβόλου ἀποπληξίας, διότι ὁ ψυχρὸς ἀὴρ, προσβαλὼν τὸ μέτωπόν μου ἀπέδωκε τὴν κυκλοφορίαν εἰς τὸ αἷμά μου. Ἐξέβαλον ἄρας ἀπελπίσιας καὶ λύσσης, ἡ δὲ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας διῆλθε διὰ τοῦ ἐγκεφάλου μου ὡς ἀπαισία ἀστραπή, καὶ παρεδέχθη αὐτὴν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Ὁ ποταμὸς εὐρίσκετο ἐγγύς, καὶ ἀπεράσισα νὰ ῥιφθῶ εἰς αὐτόν. Ἐσκεπτόμην ἡδὴ τοῦτο ὅτε ὁ πούς μου προσέκρουσεν ἐπὶ τῆς πτωχῆς νέας ἣν εἶχον ἐλεήσει. Ἐκοιμᾶτο πάντοτε καὶ δὲν εἶχε μεταβάλλει στάσιν. Ἐντὸς τῆς ἰσχνῆς καὶ λεπτῆς αὐτῆς χειρὸς ἠκτινοβόλει ἔτι τὸ χρυσῶν νόμισμα τὸ ὅποιον τῇ εἶχον δώσει.

Ἐστὴν πρὸς στιγμὴν· ἀφικόμην εἰς τὴν χειροτέρα πρᾶξιν τῆς ζωῆς μου· ἡ ὁμολογία αὐτῆς μοι εἶνε ὄδυνήρα, ἀλλ' ἐπεχείρησα τὴν ἀφήγησιν ταύτην ἀκριβῶς πρὸς καταισχύνην μου. Χαρτοπαίγιον! πάθος βδελυρόν! εἰς ὁποίας ἀτιμίας ὄφειλες νὰ με ῥίψῃς! Εἶχον κλέψει τὴν μητέρα μου, ὅπερ ἦτο πολὺ κακόν· ἐκλεψα καὶ τὴν δυστυχὴν νέαν ἡ ὁποία ἐκοιμᾶτο ἐκεῖ, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Πράγματι τὴν ἐκλεψα. Τῇ ἀφῆρησα τὸ χρυσῶν νόμισμα, τὸ ὅποιον τῇ εἶχον δώσει.

Ἡ δυστυχὴς οὔτε τὴν ἐλεημοσύνην εἶχε παρατηρήσει οὔτε τὴν κλοπὴν. « Διὰ τὴν μητέρα μου! διὰ τὴν μητέρα μου! » εἶπε καὶ πάλιν, ἐνῶ οἱ δάκτυλοί μου ἔθιγον ἐλαφρῶς τὴν χεῖρά της. Ἀνέβη ἡσύχως τὴν κλίμακα, φοβούμενος μὴ τὴν ἐξυπνήσῃ, ἐν πλήρει δὲ συναίσθησι τῆς ἀτιμῆς πράξεώς μου εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χαρτοπαιγίου.

Ὅταν ἔφθασα πλησίον τῆς *ρολίνας* ὁ ὑπάλληλος ἐφώναξε· « Κύριοι, τὸ παιγνίδι ἀρχίζει! » Ἐρριψα τυχαίως τὸ χρυσῶν νόμισμά μου, καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ 36. Ἐκέρδισα 36 χρυσῶν νομίσματα. Ἐθῆκα καὶ τὰ 36 ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ, καὶ τὸ χρῶμα τοῦτο ἐκέρδισεν. Ἐθῆκα ὅλην τὴν κερδηθεῖσαν ποσότητα ἐφ' ἐνὸς ἀριθμοῦ καὶ πάλιν ἐκέρδισα. Ἐτρομεν, νέφος διῆλθε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, τὰ ὧτά μου ἐδόμβουν, ἔπαιξα ὡς οἰνοδαρῆς, ὡς φρενητιώδης, καὶ ἐκέρδισα. Κατὰ πᾶν νέον κέρδος ἠκούον ἀμυδρῶς περὶς μου γέλωτας, ἐπιφανήσεις, ψιθυρισμούς, ἀλλ' ἐγὼ οὐδαμῶς εἰς ταῦτα προσέχων ἔπαιζον ὡς παράφρων, καὶ ἐκέρδιζα, ἐκέρδιζα πάντοτε. Αἱ χεῖρες καὶ τὰ θυλάκιά μου ἦσαν πλήρη χρυσοῦ καὶ τραπεζικῶν γραμματίων. « Κερδίζει περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸν χιλιάδες φλωρίνια, » εἶπέ τις ὀπισθὲν μου. Οἱ λόγοι οὗτοι μὲ κατέστησαν πάραυτα ἀτάραχον. Ἐκατὸν χιλιάδες φλωρίνια! ἦσαν περισσότερα τῶν ὅσων εἶχα χάσει! Ἀπεχειρέτισα τοὺς συμπαίκτας μου καὶ ἀνεχώρησα.

Καταβαίνων τὴν κλίμακα ἐνεθυμήθη τὴν

ἐπαίτιδα. Ἐσκέφθην νὰ τῇ ἐπιστρέψω τὸ νόμισμα συνοδεύων αὐτὸ μετὰ πολλῶν ἄλλων ἀλλ' εἶχεν ἀναχωρήσει. Μάτην τὴν ἐζήτησα εἰς ἀπάσας τὰς πέριξ ἰδούς· διεπράξα μάλιστα τὴν ἀπερὶσκειάν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ χαρτοπαικτεῖον καὶ νὰ ἐρωτήσω τὸν θυρωρὸν ἂν τὴν ἐγνώριζε. Δὲν τὴν εἶχεν ἰδεῖ, οὐδ' ἐνεθυμῆτο τοιοῦτον πρόσωπον ὁποῖον τῷ περιέγραφα. Καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς συγκινήσεως ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν μου, τοσοῦτω δ' ἤμην κατάκοπος ὥστε πάραυτα ἀπεκοιμήθη.

Τὴν ἐπιούσαν καίπερ ἔχων ὑπηρεσίαν ἐν τῷ νοσοκομείῳ, ἐξύπνησα λίαν ἄργά καὶ μετέβην εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρός μου.

— Τί τρέχει; εἶπε παρατηροῦσά με· δὲν ὑπῆγες ἀκόμη εἰς τὸ νοσοκομεῖον; μήπως εἶσαι ἀσθενής;

Ἐγονυπέτησα ἐνώπιόν της.

— Ὁχι, τῇ εἶπον, δὲν εἰμαι ἀσθενής, ἀλλ' ἂν τὸ ἐπιτρέψῃς, θὰ δώσω τὴν παραίτησίν μου καὶ θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρίδα μας.

— Πῶς! τί σημαίνει τοῦτο;

Τότε, χωρὶς ν' ἀφήσω τὴν ἱκετευτικὴν θέσιν μου, τῇ ὁμολόγησα τὰ πάντα.

Φιλότατη μήτηρ! Καθ' ὅλην τὴν ὄδυνήραν ταύτην ἐξομολόγησιν τὴν παρετήρουν, καὶ ἐν τούτοις ἡ φυσιογνωμία αὐτῆς οὔτε ἀνησυχίαν οὔτε ὀργὴν ἐξέφρασεν ἀλλὰ στοργὴν καὶ οἶκτον. Κατεβλήθη ἐκ τῆς καλοκάγαθίας ταύτης, ἥτις δι' ἐμὲ ἦτο σκληροτέρα τῶν σφοδροτέρων ἐπιπλήξεων, ἡ δὲ φωνή μου κατεπνίγη ὑπὸ τῶν λυγμῶν καὶ τῶν δακρύων.

— Ἄς ἀφήσωμεν πλέον αὐτὰ, μοι εἶπεν ἡ μήτηρ μου ἐναγκαλιζομένη με· ἁμαρτία ἐξομολογημένη δὲν λέγεται ἁμαρτία. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν παραίτησίν σου συμμαρτίζωμαι τὴν γνώμην σου· πρέπει νὰ τὴν δώσῃς· ὅχι διότι ὑπάρχει διὰ σέ φόβος διὰ τὸ χαρτοπαίγιον, διότι εἰμαι βεβαία ὅτι διωρθώθης, καὶ ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ πατήσης εἰς αὐτό, ἀλλὰ διότι θ' ἀπέκτησας εἰς τὴν πόλιν φήμην χαρτοπαίκτου καὶ δυσκόλως θ' ἀποκτήσης τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κόσμου· προτιμότερον λοιπὸν νὰ φύγωμεν.

— Ἀλλὰ πρὶν ἀναχωρήσωμεν θὰ με βοηθήσης νὰ ἐπανεύρω τὴν πτωχὴν ἐκείνην νέαν, χωρὶς τῆς ὁποίας θὰ εἰμεθα ἡδὴ κατεστραμμένοι;

— Ὡ! ναί, ναί! πρέπει νὰ τὴν ἀνταμείψωμεν γενναίως, καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ τὴν ἀνακαλύψω.

Αὐθήμερόν μεταβὰς εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἔδωκα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐπαίτιδος, χωρὶς νὰ ἐξηγήσω τὸ παρακινῶν με ἐνδιαφέρον, καὶ ἐφιλοδώρησα γενναίως τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους ὡς ἐργασθῶσι μετὰ ζήλου.

Παρῆλθον δύο ἐβδομάδες ἄνευ ἀποτελέσματος καὶ ἤμην περίλυπος.

— Ἡ δυστυχὴς νέα, ἐσκεπτόμην, ὑπῆρξε τὸ

παθητικὸν ὄργανον, τὸ ὅποιον ὁ Θεὸς μετεχειρίσθη διὰ τὴν σωτηρίαν μου, διότι ἄνευ αὐτῆς, ἄνευ τοῦ χρυσοῦ νομίσματος τὸ ὅποιον ἔσχον τὴν ἰδέαν νὰ δώσω καὶ ν' ἀφαιρέσω ἀπ' αὐτῆς, ἤμην κατεστραμμένος. Θὰ ἐφρονεῖτο, ὁ ἄθλιος, θὰ ἐφρονεῖτο ὡς ἐγώστῃς καὶ ἀναάνδρος, ἡ δὲ μήτηρ μου στερουμένη ταυτοχρόνως τῆς περιουσίας καὶ τοῦ υἱοῦ της τί θὰ ἐγίνετο! . . . Ὀφείλω λοιπὸν εἰς αὐτὴν τὴν δυστυχὴ τὴν περιουσίαν μου, τὴν ζωὴν μου, καὶ τὸ πάντων πολυτιμότερον, τὴν σωτηρίαν τῆς μητρός μου. Καὶ δὲν θὰ τῇ ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου, ἀλλὰ θὰ ἐξακολουθῆ πενομένη καὶ πάσχουσα; Συνωμολόγησα πρὸς αὐτὴν ἱερὸν χρέος καὶ ἀδύνατον νὰ ἤμην εὐτυχὴς ἐφ' ὅσον δὲν πληρώσω τὸ χρέος τοῦτο!

Οὕτως ἐσκεπτόμην περὶ τῆς ἐπαίτιδος, ἴσως δὲ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ τὴν ἐπανεύρω δὲν ἦτο ξένη ἡ ἀνάμνησις τῆς καλλονῆς καὶ τῆς παιδικῆς αὐτῆς χάριτος.

Τέλος ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ἐπανῆλθον οἰκαδὲ ἀσθμαίων καὶ ἀποθεαρρηκῶς ἐκ τοῦ ἀνωφελούς τῶν διαθημάτων μου, ἡ μήτηρ μου σπεύσασα πρὸς συνάντησίν μου μοι εἶπεν·

— Παιδί μου, νομίζω ὅτι πύρα ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν ζητοῦμεν.

Καὶ χωρὶς νὰ ἐξηγηθῆ πλεῖστον, ἐνευσε πρὸς μίαν ὑπὲρ τῆς κρατούσας κίνιστρον πλῆρες ζωοτροφίαν νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ. Καθ' ὁδὸν μοι διηγήθη τὰ τῆς ἀνακαλύψεώς της. Μετβαίνομεν παρὰ τὴν χήρᾳ ὑπαξιωματικῆς τιμῆς, ἀποθανόντος πρὸ μικροῦ. Ἡ νέα ἦτο μονογενὴς τοῦ ὑπαξιωματικῆς θυγάτηρ. Αἱ δύο γυναῖκες ἐστεροῦντο πόρων, ὡς ἐκ τῆς ἐνδείας δὲ, τῶν στερηθῆσεν καὶ τῶν θλίψεων ἡ μήτηρ ἠσθῆνησεν ἐπικινδύνως· ἡ θυγάτηρ ἔρραπτε νυκθήμερόν, ἀλλὰ τὸ προῖόν τῆς ἐργασίας ταύτης δὲν ἐξήρκει πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν. Οἱ γείτονες, δυστυχῶς καὶ αὐτοί, ὑπερῆρνον τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ὠραιότητα τῆς νέας.

Ἐφθάσαμεν εἰς ἐν προάστειον τῆς πόλεως καὶ ἔστημεν ἐνώπιον ἀθλιᾶς οἰκίας· εἰσῆλθομεν εἰς σκοτεινὸν διάδρομον, ἀνῆλθομεν σκοτεινότεραν κλίμακα καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ δεῦτερον πάτωμα, καὶ τελευταῖον ἐκεῖ ἐντὸς δωματίου, ἄνευ παραπετασμάτων, ἄνευ ἐπίπλων, ἄνευ πυρός, πλησίον ἀθλιᾶς κλίνης ἐφ' ἧς ἐκεῖτο γυνὴ ἐτοιμοθάνατος, εἶδον καὶ ἀνεγνώρισα πάραυτα τὴν ἐπαίτιδα. Ἐβουλήθη παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς μητρός της τῆς εἶδεν ποτόν τι.

— Δὲν εἶνε αὐτή; μοι εἶπεν ἡ μήτηρ μου κύπτουσα εἰς τὸ οὖς μου.

— Ναί, ναί, μητέρα.

— Ἄ, τόσω τὸ καλλίτερον!

Ἐπλησιάσαμεν εἰς τὴν κλίνην. Ἡ νέα, καθ' ἣν χρόνον ἐξήταζον τὴν μητέρα της, με παρετήρει, ζητοῦσα ν' ἀναγνώσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου

τὴν περὶ τῆς ἀσθενούς γνώμην μου τὸ πρῶτον ἐνόμισα ὅτι ἡ ἀσθενής δὲν διέτρεχε κίνδυνον θανάτου, καὶ ἐσπευσα νὰ δηλώσω τοῦτο, ἀλλ' ἡ χηρὰ, σείουσα τὴν κεφαλὴν:

— Κύριε ἰατρὲ, εἶπε, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ σωθῶ πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν ὀλίγα χρήματα διὰ ν' ἀγοράσωμεν ἰατρικὰ, καὶ ἡμεῖς μάλιστα εἶχαμεν ν' ἀγοράζωμεν ψωμί. Ἐστειλά τρεῖς νύκτας τὴν θυγατέρα μου νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην, ἀλλ' οἱ ἀνθρώποι εἶνε σκληροὶ καὶ τίποτε δὲν τῆς ἔδωκαν· τέλος ὁ Θεὸς σὰς ἔστειλε πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ φροντίσετε διὰ τὴν δυστυχῆ θυγατέρα μου, ἢ ἡποία θὰ μείνῃ ὕλως διόλου ὄρφανή εἰς τὸν κόσμον. Δι' ἐμὲ εἶνε πολὺ ἄργα. Δὲν εἶνε πλέον καιρὸς νὰ με σώσετε.

Οἱ λόγοι οὗτοι, καθιστῶντές με τοσούτω ἀμέσως ὑπεύθυνον τοῦ θανάτου τῆς δυστυχούς ἐκείνης, ἐσπάραξαν τὴν ψυχὴν μου.

— Θάρρος, τῆ εἶπον, ἡ κατάστασίς σας δὲν εἶνε τόσο σοβαρὰ ὅσον νομίζετε.

Ἀντί ἀπαντήσεως ἐμειδίασεν εἰρηνικῶς, μετὰ δὲ στιγμιαίαν σιγὴν εἶπεν:

— Δὲν χρειάζομαι πλέον ἰατρὸν ἀλλὰ ἱερέα: σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ τὸν προσκαλέσητε ἀμέσως.

Ἀνάμνησις φρικτά! ἐξίσλαμος μεγαλειότερος τοῦ θράυματος! Ἡ δυστυχῆς εἶπεν ἀλήθειαν· ἡ ἀσθενεία τῆς τοσούτου εἶχε προσδεύσει, ὥστε ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ θεραπευθῆ. Ἀπέθανεν εὐχαριστοῦσα καὶ εὐλογοῦσα με, ἐνῶ ὤφειλε, εἶχε μάλιστα καὶ δικαίωμα νὰ με καταραθῆ.

Ἡ μήτηρ μου παρέλαβε τὴν ὄρφανήν, τὴν παρηγόρησε, τὴν ἐνεθάρρυνεν· ἐγὼ ἔδωκα τὴν παραίτησίν μου καὶ ἠτοιμάσθημεν νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν πατρίδα μας παραλαμβάνοντες καὶ τὴν Γερτρούδην (οὕτως ὀνομάζετο ἡ ἐπαίτις.) Καὶ ἐπραύνη πῶς ἡ πρώτη αὐτῆς λύπη, ἀλλὰ παρὰ τὰς φροντίδας καὶ τὰς προσπάθειάς ἡμῶν ὅπως τὴν καταστήσωμεν εὐτυχὴ ἦτο πάντοτε μελαγχολική. Ἡ ὠχρότης αὐτῆς ἤρξανεν ἐκάστοτε, ἐπειδὴ δὲ πρὸς τοῦτο οὐδεὶς ὑπῆρχε φυσικὸς λόγος, ἡ μήτηρ μου, ὑποθέσασα ὅτι ἐπασχεν ἠθικῶς τὴν παρεκάλεσε νὰ τῇ ἐξηγηθῆ. Ἡ Γερτρούδη τότε πιεσθεῖσα ὡμολόγησε τὸ μυστικὸν τῆς.

Ὅταν εἶξεν ἀκόμη ὁ πατήρ τῆς, ἐσχέτισθη μεθ' ἐνὸς νέου, ὅστις ἤθελε νὰ τὴν νυμφευθῆ, ἀλλ' οἱ γονεῖς του, ἔχοντες περιουσίαν τινά, ἠρνήθησαν ἐνεκα τῆς πτωχείας τῆς Γερτρούδης. Μετὰ μικρὸν οἱ γονεῖς τῆς νέας ἀνεχώρησαν μετακίησαντες εἰς τὴν πόλιν εἰς ἣν καὶ ἀπέθανον, οἱ δὲ δύο ἑρσσταὶ δὲν εἶδον πλέον ἀλλήλους, ἀλλ' αἱ καρδίαι των ἔμειναν πισταί, ὡς ἀπεδείκνυον τοῦλάχιστον αἱ πρὸς τὴν Γερτρούδην ἐπιστολαὶ τοῦ νέου. Ἀλλὰ παρὰ τὰς ἐπιστολάς ταύτας ἡ νέα δὲν ἤλπιδε νὰ συγκατανεύσασί ποτε οἱ γονεῖς τοῦ ἑρσσταῦ αὐτῆς εἰς τὸν γάμον τοῦτον.

— Διατί νὰ μὴ μου εἴπῃς τοῦτο ταχύτερα; εἶπεν ἡ μήτηρ μου ἐναγκαλιζομένη αὐτήν.

Καὶ χωρὶς οὐδὲν νὰ μοι εἴπῃ ἔγραψε πρὸς τοὺς γονεῖς τοῦ νέου ὅτι ἐκ καθήκοντος εὐγνωμοσύνης ἠναγκάζετο ν' ἀσχοληθῆ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Γερτρούδης, ἀν δ' ὁ υἱὸς των τὴν ἡγάπα πάντοτε, τὴν ἐπροίκιζε μὲ εικοσακισχίλια φλωρίνια.

Ἡ ἀπάντησις ὑπῆρξε καταρατική, ἡ δὲ μήτηρ μου ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν πρὸς τὴν Γερτρούδην, ἧτις μὴ δυναμένη νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν ἠρνήθη νὰ δεχθῆ τόσο μεγάλην εὐεργεσίαν· ὅταν ἡ μήτηρ μου μοι ἐγνωστοποίησε τοῦτο, τὴν ἤκουσα χωρῶν καὶ χωρὶς οὐδέ λόγον νὰ εἴπω.

— Ἀλλὰ τί ἔχεις λοιπὸν; μοι εἶπε. Δὲν μοι ἐπανελάβε εἰκοσάκις ὅτι συνωμολογήσαμεν πρὸς τὴν Γερτρούδην ἰερόν χρέος καὶ ὅτι δὲν θὰ ἦσαι ἐντελῶς εὐτυχῆς πρὶν ἢ ἐξοφλήσωμεν τὸ χρέος τοῦτο;

— Ναί, ναί, μητέρα, εἶνε ἀλήθεια.

— Λοιπὸν, ἡ νέα ὑπανδρεύεται σύμφωνα μὲ τὴν κλίσιν τῆς καρδίας τῆς. Δὲν τῆς χρεωστοῦμεν πλέον τίποτε. Ἔσο εὐτυχῆς!

Δὲν ἀπάντησα. Ἐστῆριξα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς μου καὶ ἐβυθίσθην εἰς βρεμβασμόν, ἀλλ' ὅταν ἡ μήτηρ μου ἐξῆλθε δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσω τὴν λύπην μου καὶ ἐκλαυσα· ὁ οἶκτος καὶ ἡ πρὸς τὴν Γερτρούδην εὐγνωμοσύνη μετετρέπησαν μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς βαθύτερον αἰσθημα· καθ' ἣν δὲ στιγμήν ἡ μήτηρ μου τὴν ἔβιδεν εἰς ἄλλον ἐνόησα ὅτι τὴν ἡγάπων.

(Μετάρρασις.)

Ch. Lafont.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΕΡΙ ΜΑΚΑΡΤ

Εἰς τῶν δοκιμωτέρων Γερμανῶν λογογράφων διηγεῖται τὸ ἐπόμενον ἀνέκδοτον περὶ τοῦ πρότινος ἐν Βιέννῃ ἀποθανόντος μεγάλου καλλιτέχνου Χάης Μάκαρτ ἐν τῷ βερολιναίῳ εἰκονογραφημένῳ Schorer's Familienblatt:

« Ὅτε πρὸ δύο ἐτῶν ὁ ἦδη ἀπὸ τῆς ζωῆς μεταστὰς ἀριστοτέχνης τοῦ γυμνασίου ἐνυμφεῦτο τὸ δεύτερον, ἀπετόλμησα τὴν ἀστείότητα νὰ σκιαγραφήσω μεθυστικῶς τὸν τρόπον, καθ' ὃν ὁ μέγας σιωπηλὸς — διότι τοιοῦτος ἦν ὁ Μάκαρτ — ἐμνηστεύσατο τὴν Βέρθαν Λίνδα. Ἀρνήθηται λοιπὸν τὰδε:

Πρὸ τριῶν ἐτῶν ἐν τινὶ καλλιτεχνικῇ πανηγύρει τῆς Βιέννης ὁ Μάκαρτ παρεκάθητο τῇ τότε ἀκόμη ὡς πρώτῃ ὀρχηστρίδι τοῦ βιενναίου αὐλικοῦ μελοδράματος θυρωμαζομένη Βέρθα Λίνδα. Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἡ δεσποινὴς Λίνδα ἐνόμισεν, ὅτι συνέλαβε λέξεις τινὰς ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Μάκαρτ. Ἠκούασθη πρὸς τὰ ἐκεῖ ἐκπληκτος, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἦν ἤρημον. Ὁ περίφημος βραχυλόγος καλλιτέχνης ἐκέντα δι' ἄργυρου πτυαρίου ἐπὶ

Ἀριάδνης τινὸς ἐκ παγωτοῦ βανίλλιας ἐσχηματισμένης, καὶ ἐγένετο σιωπηλὸς τῶν ψυχρῶν θεληγῶν τῆς μυθολογικῆς γυναικός.

Ἐγένετο 1 1/2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Οἱ πλείστοι ἦδη παρεσκευάζοντο πρὸς ἀναχώρησιν, ὅτε ἡ Βέρθα Λίνδα, ἐνῶ ἐφλυαρεῖ μετὰ τοῦ φιλοτέχνου κόμητος Δ', εἶδεν αἴφνης πρὸ αὐτῆς τὸν Μάκαρτ μὴ δυνάμενον νὰ κρυφῆ εἶδος τι ἐξάψεως. Τὴν ἐθεώρησεν ἐμφαντικῶς καὶ τὰ χεῖλη του ἠνοιχθησαν:

— Χεῖρα! εἶπεν.

Ἡ ὀρχηστρίτις ἤτεινε τὸν σπᾶνιον μικρούσωμον ἀνδρα ἐκπεπληγμένην.

— Χεῖρα! ἐπανελάβε ὁ Μάκαρτ καὶ εἰς τὸν τόνον δι' οὐ ἔλεγε τοῦτο ἐνυπῆρχεν ἑλαφρὸς χρωματισμὸς ἀγανακτήσεως.

Ἡ δεσποινὴς Λίνδα δὲν τὸν ἐνόει. Παρετήρησε τὰς χεῖράς τῆς, ἀλλ' οὐδὲν ἀξιοπαράτητον εἶχον. Ὁ Μάκαρτ ἀπεχώρησεν ἀγανακτῶν.

Παρῆλθον δύο ἔτη. Εἰς τὸν λαμπρὸν χορὸν τοῦ αὐλικοῦ μελοδράματος συνητήθησαν καὶ πάλιν ὁ Μάκαρτ καὶ ἡ Βέρθα Λίνδα. Ἦτον ἡ πρώτη φορά ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐκείνης, καθ' ἣν ἐβλέποντο εἰς καλλιτεχνικὸν ἐνδιαίτημα. Ὁ περίπυστος ζωγράφος δὲν ἀπεμακρύνθη πλέον κατὰ τὴν χορευτικὴν ταύτην ἐσπερίδα ἀπὸ τοῦ πλευρῶν τῆς ὠραιᾶς ὀρχηστρίδος, ἧτις τὸ καθ' ἑαυτὴν εἶχε λησμονήσει τὸ προσηγορευμένον συμβάν. Νῦν ἡ περιστάσις τῇ ἐπανήρχετο εἰς τὴν μνήμην, καθόσον δὲν εἶχεν ἐτι πλησιάζει πρὸς αὐτήν ὁ Μάκαρτ διὰ βωβῆς ὑποκλίσεως, καὶ πάλιν ἐξεστόμισε καθαρῶς τὸ αἰνιγματικῶδες ἐκεῖνο χεῖρα! Ἦτο μεσονύκτιον σχεδόν. Ἡ δεσποινὴς Λίνδα καὶ πάλιν δὲν ἐνόησεν τί ἤθελεν, ὥστε ἡ ὑπομονὴ τοῦ καλλιτέχνου ἐξηντήθη. Περὶ τὴν 3 παρά 1/2 τῆς πρωίας ἐπανελάβε:

— Χεῖρα! καὶ προσέθηκε, νὰ κάμῃς εὐτυχῆ!

Ἡ δεσποινὴς Λίνδα ἀνέπνευσεν.

— Ὁμιλήσατε μὲ τὴν μητέρα μου, εἶπεν.

Ὁμιλήσατε... Ἡ ἀξίωσις αὐτῆ κατετάραξε τὸν καλλιτέχνην. Ἐστρεψε τὰ νῦτα τῇ ὀρχηστρίδι καὶ φίλοι στενοὶ διεβεβαίουν, ὅτι ἐκ τῶν ἀλλοκότων τρόπων τοῦ Μάκαρτ καὶ τῶν παντομικῶν του ὑπαινιγμῶν ἠδυνήθησαν νὰ ἐνοήσωσιν, ὅτι ὁ ζωγράφος μετὰ τὰ παρεμβληθέντα αὐτῷ ἀνυπέβλητα ἐμπόδια, παρητήθη πάσης κνέψεως περὶ γάμου. Ἡ ὀρχηστρίτις, ἧτις πρὸ πολλοῦ ὄνειροπόλοι τὸν πλήρη ἐνδιαφέροντος καλλιτέχνην, ἦτον ἀπαρηγόρητος. Οἱ κοινοὶ ἀμφοτέρων φίλοι συνεσκέπτοντο περὶ τοῦ πρακτεῖου καὶ ἐπὶ τέλους εἰς συνέλαβεν εὐτυχῆ τινά ιδεάν.

— Γράψε, τῷ εἶπε.

Καὶ ὁ Μάκαρτ διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς πλήρους ἐννοίας, ἔδειξε τὴν χαροποιὰν συγκατάθεσίν του. Ἄλλος φίλος συνέταξε τὸ γράμμα, δι' οὗ ὁ καλλιτέχνης ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς ἀγαπη-

τῆς του. Ὁ Μάκαρτ ὑπέγραψεν αὐτὸ, καὶ ὁκτώ ἡμέρας βραδύτερον ὁ ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας ἐν ἡ ἐμελλε νὰ τελεσθῆ ὁ γάμος ἔλαβε τὴν ἐξῆς αὐτόγραφον τοῦ καλλιτέχνου ἐπιστολήν:

« Σχετικῶς πρὸς τὸν μεθαύριον τελούμενον γάμον μου μετὰ τῆς δεσποινίδος Βέρθας Λίνδα, σὰς παρακαλῶ νὰ θεωρήσητε τὸ καὶ μου ὡς δοθέν, καθόσον δὲν εἶμαι φίλος τῆς πολυλογίας.

Χάης Μάκαρτ ».

Οὕτως ἐτελέσθη ἡ μνηστεία τοῦ μεγάλου σιωπηλοῦ!

Μετὰ ἐν τρίμηνον ἀφ' οὗ τοῦ ἔγραψα τ' ἀνωτέρω, ἀνατυπωθέντα ὑπὸ τῶν βιενναίων φύλλων, συνάδελφός τις ἐν Βιέννῃ μ' ἐγνώριζε μετὰ τοῦ περιφημοῦ ζωγράφου ἐν τῷ κερνεῖω τῷ ἐπὶ τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ Kärtner. Ἡ συνδιάλεξις ἦτο μονομερής. Ὁ Μάκαρτ ἀνέφερον, ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν προσεκήθη ἐπιγόντως εἰς Βερολίνον, ὅπως ζωγραφίσῃ κυρίαν τινά τῆς βερολιναίας ἀριστοκρατίας, ἀλλ' ὅτι οὐδεμίαν *rosta.lgian* ἤσθανετο διὰ τὸ Βερολίνον. Πολλάκις ἐν τούτοις με ἠρώτησεν ἂν ἡ ἐν λόγῳ κυρία ἦτο ὠραία, ὅπερ ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι ὤφειλον νὰ ὁμολογήσω πρὸς τὸν ἔξοχον γνῶστην τῆς γυναικείας καλλονῆς.

Ἐνῶ συνωμιλοῦμεν, ὁ φίλος μου μοι παρέσχε τὴν κακὴν ἐκδούλευσιν νὰ ὑπομνήσῃ τὴν μονοσύλλαβον μνηστείαν καὶ νὰ με καταγγεῖλῃ ὡς τὸν συγγραφέα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μάκαρτ κατὰ τὴν συνήθειάν του ἔμεινε λίαν σοβαρὸς εἰς ταῦτα, ἤσθάνθη ἑμυτὸν δυσφοροῦντα καὶ ἐπωφελήθη τῆς προσωπικῆς ταύτης συναντήσεως, ὅπως ἐρωτήσω τὸν σπᾶνιον ἄνδρα, ἂν δυσηρεστήθη διὰ τὴν ἄκακον ἐκείνην ἀστείότητά μου. Ἡ ταραχὴ μου πρέπει νὰ ἦτο λίαν εὐδιάκριτος, διότι ὁ καλλιτέχνης μὲ διεβεβαίωσε διὰ τοῦ θετικωτέρου τρόπου, ὅτι καὶ αὐτός ὁ ἴδιος ἐγάλασε διὰ τὴν χαριτολογίαν.

Ὁ κοινὸς φίλος, ὅστις πρὸς τὸν Μάκαρτ ἦτο σχεδόν ἔμπιστος, ἀπετελείωσεν ἐν τούτοις τὴν προδοσίαν, ἀνακοινῶν τῷ ἀριστοτέχνῳ, ὅτι ἐγὼ τὴν ἐπιούσαν ἐπίστρεφον εἰς Βερολίνον καὶ θὰ ἦμην εὐτυχῆς ἐὰν ἠδυνάμην νὰ συναποφέρω οἱκάδε μικρὸν καλλιτεχνικὸν αὐτόγραφον ἐκ τῆς χειρὸς του.

— Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸ κάμω;

— Ἐδῶ ἀμέσως, εἶπεν ὁ φίλος.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνη ἤρχετο πρὸς ἡμᾶς ὁδοθεράπων, ὅστις ὤφειλε νὰ μᾶς φέρῃ ἀπάντησίν τινα. Ἠγέρθημεν καὶ ἀπεμακρύνθημεν ὀλίγα βήματα, ὅπως ἡμιλήσωμεν μετ' αὐτοῦ καὶ τῷ δώσωμεν νέαν ἐντολήν. Ὅταν ἐλάβομεν καὶ πάλιν θέσιν περὶ τὴν τράπεζαν, ὁ Μάκαρτ ἐναποθέτων ἐν μολυβδοκόνδυλον εἰς τὸ θυλάκιόν του, εἶπεν:

— Ἔτσι, τώρα εἶνε ἐτοιμὸν!

Ἐπὶ τοῦ μαρμαρίου τῆς τραπέζης ὑπῆρχε μικρὸν γεωγραφικὸν σχεδιογράφημα, περι-
στῶν τὸν Μάκκαρτ ὡς Παπαγένον μὲ κλειθρον
εἰς τὸ στόμα παρὰ τοὺς πόδας νεαρᾶς γυναίκος
μὲ τὰ γνωστὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Λίνδας. Τὸ
βάθος χρωματισθὲν διὰ καθιζημάτων τοῦ καφέ
ἐνεποίει πολλὴν ἐντύπωσιν.

— Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ πάρω; ἀνέκραξα ἐνῶ
ἀπεπειρώμην ν' ἀνεγείρω τὴν στερεῶς καθη-
λωμένην μαρμαρίνην πλάκα.

— Μὲ συμπάθειο, κύριε καθηγητά, εἶπεν
αἴφνης ὁ διαβαίνων ὑπρέτης τοῦ καφερείου
βλέπων ῥυπαρὰς κηλίδας καὶ σταγόνας καφέ ἐπὶ
τοῦ μαρμαρίου.

Καὶ πρὶν ἢ ἀποτελειώσῃ τὸν λόγον ἀπέμαξε
διὰ τοῦ ὑπὸ μάλης μάρκτρου τὸ μόλις λαβὸν
ὑπαρξίν σχεδιογράφημα.

Ἄφῃκα κραυγὴν ὀδύνης!

Τὸ πᾶν εἶχεν ἐξαφανισθῆ, ἐνῶ ἐγὼ ἤμην
ἐτοιμὸς νὰ ταξειδεύσω μὲ ὄλην ἐκείνην τὴν
μαρμαρίνην πλάκα εἰς Βερολίνον.

Οἱ ἄλλοι δύο ἐγέλων ἐνῶ ἐγὼ διερρηγνυόμην
εἰς ὄργῃς.

Οὕτως ἀπόλεσα ἐν πολύτιμον αὐτόγραφον
ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Μάκκαρτ.

P.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ ἐπὶ τῆς διατρήσεως τοῦ Παναμαῖ ἐταιρεία ἐδημο-
σίωσεν ἔχθεσιν, καθ' ἣν μέχρι μηνὸς Ἰουλίου εἶχεν
ἀποτελεσθῆ μόνον τὸ ἑβδομηκοστὸν μέρος τῶν ἐργα-
σιῶν, ἐν ᾧ συγχρόνως ἐδαπανήθη τὸ ἕκτον μέρος τοῦ
κατ' ἀρχὰς προϋπολογισμένου κεφαλαίου πρὸς
ἀγορὰν μηχανῶν καὶ παντοειδῶν ἐργαλείων. Ἐν
Σουὲξ διωρύχθησαν ἐν συνόλῳ 77,000,000 κυβικῶν
μέτρων, ἐν Παναμαῖ πρέπει νὰ διορυχθῶσι περὶ τὰ
110,000,000. Ἐν Σουὲξ διήρκεσαν αἱ ἐργασίαι δε-
κα ἔτη, ἀλλὰ περὶ μὲν τὰ τέλη τοῦ ὄγδδου εἶχε τε-
λειωθῆ μόλις τὸ τρίτον τῶν ἐργασιῶν, τὰ δὲ ἄλλα
δύο τρίτημῖρια συνετελέσθησαν ἐν μιᾷ διετείᾳ. Ἡ
ὅλη δαπάνη ἐν Παναμαῖ θὰ ἀνάβῃ εἰς 120,000,000
δολλαρίων* θὰ ἐγκαινισθῆ δὲ ἐπίσημως ἡ διώρυξ τῆ
πρώτῃ Ἰανουαρίου 1890. Εἰκοσχισχίλιαι ἐργάται ἐν
τῶν νήσων Καριβῆ ἔκτισαν ἀπὸ τοῦδε πόλιν ἰδίαν,
ἀπολαμβάνουσι δὲ ἕκαστος δύο δολλάρια τῆς ἡμέρας.

Παράδοχος διεθνῆς συνέντευξις ἐγένετο ἐσχάτως,
λέγει γερμανικὴ ἐφημερίς, ἐπὶ τινος σημείου ἐνθα συν-
άπτονται τὰ γερμανικά, ἐλβετικά καὶ γαλλικά
σύνορα. Μεταξὺ τοῦ ἀλσατικοῦ χωρίου Πρεττερσχά-
ουζεν, τοῦ ἐλβετικοῦ Βουρνεβεροσίν καὶ τοῦ γαλλικοῦ
Ρεχεζὺ ὑπάρχει ἐπὶ ὑψώματος λίθος, ὅστις χρησι-
μεύει ὡς σημεῖον ἐν ᾧ συναντῶνται τὰ τρία σύνορα.
Ἐνταῦθα οἱ διδάσκαλοι τῶν τριῶν ἐκείνων γειτονικῶν
χωρίων ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὰς γυναῖκάς των
συνῆλθον εἰς συμπόσιον. Ἐπὶ τοῦ ῥηθέντος λίθου ἐτο-
ποθετήθη τρίπους τράπεζα, ἐφ' ἧς παρετέθη ἄρθρον
γεῦμα, παρὰ δὲ τὴν τράπεζαν ἔλαβε θέσιν ἕκαστος

διδάσκαλος μετὰ τῆς συζύγου του καθήμενος εἰς
τρόπον, ὥστε νὰ μὲν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς πατρίδος
του. Εἰς τὸ συμπόσιον οἱ δαιτυμόνες ἔφερον ἕκαστος
οἶνον τῆς ἰδίας πατρίδος, ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς τραπέζης
ὑπῆρχε μικρὸς στύλος μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς Διεθνῆς
σύλλογος διδασκάλων. Οὕτω ἔπιον ἕκαστος
ὑπὲρ εὐημερίας τῆς πατρίδος του, πρέμεινεν εἰρηνικῶς
διατρεδάζοντες μέχρις ἐσπέρας, καὶ ἀπεχωρίσθησαν
χωρὶς ὁ εἰς νὰ πατήσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ γείτονος.

Γάλλος τις ζῆσας ἐν Ἀλγερίᾳ, διεβεδαίου ἐσχάτως
ὅτι εἶδεν ἐξημερωμένον λέοντα ἐξ ἐκείνων, τοὺς
ὁποίους συνήγαγε ἄλλοτε πλησίον πολλῶν Ἀράβων
ἀρχηγῶν, τοσοῦτον ζηλοτύπως μεριμνῶντα περὶ τοῦ
τέκνου τοῦ κυρίου του, ὥστε οὐδεὶς διενδιόνησε νὰ
τὸ πλησιάσῃ, ὅσάκις ἐκοιμᾶτο ὑπὸ τήνπροστασίαν
τοῦ θηρίου.

Ὁ θαλάσσιος ἀήρ ἐν τῷ οἴκῳ. Ὁ ἀνωτέρω
τίτλος φαίνεται λίαν περίεργος, καὶ ὅμως δυνατόι τις
ἀπλούστατα νὰ κατασκευάσῃ ἐν τῷ δωμάτιῳ του,
ὑποθέτομεν, ἀτμοσφαιρὰν οἴαν ἀναπνεῖ ἐπὶ τῆς θα-
λάσσης, διὰ τῆς ἐξῆς συνταγῆς: Λαμβάνομεν 10
ὄγκους ὀξειδωμένου ὕδατος, περιέχοντος ἐν ἑκάστῳ
αἰθέρῳ πλήρους ὄζωνίου, κεκορεσμένου ἰωδίου καὶ
περιέχοντος δύο καὶ ἡμισυ τοῖς ἑκατὸν μαγειρικοῦ
ἀλατος. Ἀφίνομεν νὰ διαχυθῇ ἡ διάλυσις αὕτη εἴτε διὰ
μέσου ἀτμῶν ὕδατος, εἴτε εἰς λεπτὰς σταγόνας πρὸς
126 γραμμάρια περίπου τὴν ὥραν. Οὕτως ἀποκτῶ
τις θαλάσσιον ἀέρα λίαν εὐάρεστον καὶ ὑγιεινότατον,
ἀποδιώκοντα τὰ μολύσματα, οὐτινος ἡ χρῆσις ἔσται
πολύτιμος εἰς τὰ ξηνοδοχεῖα.

Παιδικὴ λογικὴ:

— Μαμά, γιατί ἔχεις ἄσπραις τρέχες;
— Ἐξ αἰτίας σου, παιδί μου* γιατί κάθε μέρα
μὲ στενοχωρεῖς καὶ μὲ λυπεῖς.
— Μὰ τότε, μαμά, καὶ ἡ γιαγιά ποῦ ἔχει κάτα-
σπρα μαλλιά;... Πόσο θὰ τὴν ἐλυποῦσες καὶ σὺ
ὅταν ἦσουν μικρή, αἱ!

— Σὰς φέρνω τὸ σκυλί ποῦ ἔχασατε.
— Ἄ, τὸ ἤρατε σεῖς;... εὐχαριστῶ.
— (Μετὰ μικρὰν σιωπὴν). Τώρα τὰ ὄρεθήκιά μου...
— Πῶς; βρεθήκια γιὰ αὐτὸ τὸ σκυλί; Τότε
δοσε σὲ μένα καλλίτερα τὰ ὄρεθήκια καὶ κρατήστε
σεῖς τὸ σκυλί.

Δύναμις τῆς συνηθείας.

Ὁ κύριος Μ. ἰατρός, τρώγει σχεδὸν καθ' ἑκάστην
ἐσπέραν αὐγὰ τηγανιτὰ εἰς μάτια. Ἐπὶ τέλους ἀη-
διάσας λέγει μίαν ἡμέραν εἰς τὴν σύζυγόν του νὰ
μαγειρεύσῃ ἄλλο τι, διότι ἐβρεθήκε κάθε βράδυ
αὐγὰ.

Τὴν ἐπομένην ἐσπέραν ἐπιστρέψας οἶκαδε:

— Τί θὰ φάμε ἀπόψε, Φανή; ἐρωτᾷ τὴν σύζυγον.
— Αὐγὰ τηγανιτὰ, ἀπαντᾷ ἐκείνη.
— Πῶς; Αὐγὰ τηγανιτὰ πάλι; Μὴ αὐτὸ δὲν ὑπο-
φέρεται. Καὶ ἀρπάσας τὸν πῖλον τοῦ ὀρμᾶ εἰς τὸ
πρῶτον καλὸν ξηνοδοχεῖον.
— Τί ἀγαπᾷ ὁ Κύριος; λέγει ὁ ὑπρέτης παρου-
σιάζων αὐτῷ τὸν κατάλογον.
— Δόσε μου σὲ παρακαλῶ αὐγὰ τηγανιτὰ, μάτια.